

Llei orgànica 6/2006, de 19 de juliol, de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya

Llei publicada al BOE 172, al DOGC 4680, tots dos de l'endemà, i al suplement núm. 16 del BOE en llengua catalana de 21 de juliol.

Preàmbul

(...)

És per tot això que, seguint l'esperit del preàmbul de l'Estatut del 1979, aquest Estatut assumeix que:

(...)

- La tradició cívica i associativa de Catalunya ha subratllat sempre la importància de la llengua i la cultura catalanes, dels drets i els deures, del saber, de la formació, de la cohesió social, del desenvolupament sostenible i de la igualtat de drets, i avui, especialment, de la igualtat entre dones i homes.

(...)

TÍTOL PRELIMINAR

Article 4. Drets i principis rectors

1. Els poders públics de Catalunya han de promoure el ple exercici de les llibertats i els drets que reconeixen aquest Estatut, la Constitució, la Unió Europea, la Declaració universal de drets humans, el Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i els altres tractats i convenis internacionals subscrits per Espanya que reconeixen i garanteixen els drets i les llibertats fonamentals.

Article 5. Els drets històrics

L'autogovern de Catalunya es fonamenta també en els drets històrics del poble català, en les seves institucions seculares i en la tradició jurídica catalana, que aquest Estatut incorpora i actualitza a l'empara de l'article 2, la disposició transitòria segona i altres preceptes de la Constitució, dels quals deriva el reconeixement d'una posició singular de la Generalitat amb relació al dret civil, la llengua, la cultura, la projecció d'aquestes en l'àmbit educatiu, i el sistema institucional en què s'organitza la Generalitat.

Article 6. La llengua pròpia i les llengües oficials

1. La llengua pròpia de Catalunya és el català. Com a tal, el català és la llengua d'ús normal i preferent de les administracions públiques i dels mitjans de comunicació públics de Catalunya, i és també la llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament.

2. El català és la llengua oficial de Catalunya. També ho és el castellà, que és la llengua oficial de l'Estat espanyol. Totes les persones tenen el dret d'utilitzar les dues

llengües oficials i els ciutadans de Catalunya tenen el dret i el deure de conèixer-les. Els poders públics de Catalunya han d'establir les mesures necessàries per a facilitar l'exercici d'aquests drets i el compliment d'aquest deure. D'acord amb el que disposa l'article 32, no hi pot haver discriminació per l'ús de qualsevol de les dues llengües.

3. La Generalitat i l'Estat han d'emprendre les accions necessàries per al reconeixement de l'oficialitat del català a la Unió Europea i la presència i la utilització del català en els organismes internacionals i en els tractats internacionals de contingut cultural o lingüístic.

4. La Generalitat ha de promoure la comunicació i la cooperació amb les altres comunitats i els altres territoris que comparteixen patrimoni lingüístic amb Catalunya. A aquests efectes, la Generalitat i l'Estat, segons que correspongui, poden subscriure convenis, tractats i altres mecanismes de col·laboració per a la promoció i la difusió exterior del català.

5. La llengua occitana, denominada aranès a l'Aran, és la llengua pròpia d'aquest territori i és oficial a Catalunya, d'acord amb el que estableixen aquest Estatut i les lleis de normalització lingüística.

Article 11. L'Aran

2. Els ciutadans de Catalunya i les seves institucions polítiques reconeixen l'Aran com una realitat occitana dotada d'identitat cultural, històrica, geogràfica i lingüística, defensada pels aranesos al llarg dels segles. Aquest Estatut reconeix, empara i respecta aquesta singularitat i reconeix l'Aran com a entitat territorial singular dins de Catalunya, la qual és objecte d'una particular protecció per mitjà d'un règim jurídic especial.

Article 12. Els territoris amb vincles històrics, lingüístics i culturals amb Catalunya

La Generalitat ha de promoure la comunicació, l'intercanvi cultural i la cooperació amb les comunitats i els territoris, pertanyents o no a l'Estat espanyol, que tenen vincles històrics, lingüístics i culturals amb Catalunya. A aquests efectes, la Generalitat i l'Estat, segons que correspongui, poden subscriure convenis, tractats i altres instruments de col·laboració en tots els àmbits, que poden incloure la creació d'organismes comuns.

Article 13. Les comunitats catalanes a l'exterior

La Generalitat, en els termes establerts per la llei, ha de fomentar els vincles socials, econòmics i culturals amb les comunitats catalanes a l'exterior i els ha de prestar l'assistència necessària. Amb aquesta finalitat, la Generalitat, segons que correspongui, pot formalitzar acords de cooperació amb les institucions públiques i privades dels territoris i els països on es troben les comunitats catalanes a l'exterior i pot sol·licitar a l'Estat la subscripció de tractats internacionals sobre aquesta matèria.

TÍTOL I. Dels drets, deures i principis rectors

CAPÍTOL III. Drets i deures lingüístics

Article 32. Drets i deures de coneixement i ús de les llengües

Totes les persones tenen dret a no ésser discriminades per raons lingüístiques. Els actes jurídics fets en qualsevol de les dues llengües oficials tenen, pel que fa a la llengua, validesa i eficàcia plenes.

Article 33. Drets lingüístics davant les administracions públiques i les institucions estatals

1. Els ciutadans tenen el dret d'opció lingüística. En les relacions amb les institucions, les organitzacions i les administracions públiques a Catalunya, totes les persones tenen dret a utilitzar la llengua oficial que elegeixin. Aquest dret obliga les institucions, organitzacions i administracions públiques, inclosa l'Administració electoral a Catalunya, i, en general, les entitats privades que en depenen quan exerceixen funcions públiques.

2. Totes les persones, en les relacions amb l'Administració de justícia, el Ministeri Fiscal, el notariat i els registres públics, tenen dret a utilitzar la llengua oficial que elegeixin en totes les actuacions judicials, notariales i registrals, i a rebre tota la documentació oficial emesa a Catalunya en la llengua sol·licitada, sense que puguin patir indefensió ni dilacions indegudes a causa de la llengua emprada, ni se'ls pugui exigir cap mena de traducció.

3. Per a garantir el dret d'opció lingüística, els jutges i els magistrats, els fiscals, els notaris, els registradors de la propietat i mercantils, els encarregats del Registre Civil i el personal al servei de l'Administració de justícia, per a prestar llurs serveis a Catalunya, han d'acreditar, en la forma que estableixen les lleis, que tenen un nivell de coneixement adequat i suficient de les llengües oficials, que els fa aptes per a complir les funcions pròpies de llur càrrec o de llur lloc de treball.

4. Per a garantir el dret d'opció lingüística, l'Administració de l'Estat situada a Catalunya ha d'acreditar que el personal al seu servei té un nivell de coneixement adequat i suficient de les dues llengües oficials, que el fa apte per a complir les funcions pròpies del seu lloc de treball.

5. Els ciutadans de Catalunya tenen el dret de relacionar-se per escrit en català amb els òrgans constitucionals i amb els òrgans jurisdiccionals d'àmbit estatal, d'acord amb el procediment establert per la legislació corresponent. Aquestes institucions han d'atendre i han de tramitar els escrits presentats en català, que tenen, en tot cas, plena eficàcia jurídica.

Article 34. Drets lingüístics dels consumidors i usuaris

Totes les persones tenen dret a ésser ateses oralment i per escrit en la llengua oficial que elegeixin en llur condició d'usuàries o consumidores de béns, productes i serveis. Les entitats, les empreses i els establiments oberts al públic a Catalunya estan subjectes al deure de disponibilitat lingüística en els termes que estableixen les lleis.

Article 35. Drets lingüístics en l'àmbit de l'ensenyament

1. Totes les persones tenen dret a rebre l'ensenyament en català, d'acord amb el que estableix aquest Estatut. El català s'ha d'utilitzar normalment com a llengua vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament universitari i en el no universitari.
2. Els alumnes tenen dret a rebre l'ensenyament en català en l'ensenyament no universitari. També tenen el dret i el deure de conèixer amb suficiència oral i escrita el català i el castellà en finalitzar l'ensenyament obligatori, sigui quina sigui llur llengua habitual en incorporar-se a l'ensenyament. L'ensenyament del català i el castellà ha de tenir una presència adequada en els plans d'estudis.
3. Els alumnes tenen dret a no ésser separats en centres ni en grups classe diferents per raó de llur llengua habitual.
4. Els alumnes que s'incorporen més tard de l'edat corresponent al sistema escolar de Catalunya gaudeixen del dret a rebre un suport lingüístic especial si la manca de comprensió els dificulta seguir amb normalitat l'ensenyament.
5. El professorat i l'alumnat dels centres universitaris tenen dret a expressar-se, oralment i per escrit, en la llengua oficial que elegeixin.

Article 36. Drets amb relació a l'aranès

1. A l'Aran totes les persones tenen el dret de conèixer i utilitzar l'aranès i d'ésser ateses oralment i per escrit en aranès en llurs relacions amb les administracions públiques i amb les entitats públiques i privades que en depenen.
2. Els ciutadans de l'Aran tenen el dret d'utilitzar l'aranès en llurs relacions amb la Generalitat.
3. S'han de determinar per llei els altres drets i deures lingüístics amb relació a l'aranès.

CAPÍTOL IV. Garanties dels drets estatutaris

Article 37. Disposicions generals

1. Els drets que reconeixen els capítols I, II i III d'aquest títol vinculen tots els poders públics de Catalunya i, d'acord amb la naturalesa de cada dret, els particulars. Les disposicions que dictin els poders públics de Catalunya han de respectar aquests drets i s'han d'interpretar i aplicar en el sentit més favorable per a llur plena efectivitat. Els drets que reconeixen els articles 32 i 33 també vinculen l'Administració general de l'Estat a Catalunya.
2. El Parlament ha d'aprovar per llei la Carta dels drets i els deures dels ciutadans de Catalunya. Les disposicions d'aquest article relatives als drets que reconeixen els capítols I, II i III d'aquest títol s'apliquen també als drets reconeguts per la dita Carta.
3. La regulació essencial i el desenvolupament directe dels drets reconeguts pels capítols I, II i III d'aquest títol s'han de fer per llei del Parlament.
4. Els drets i els principis d'aquest títol no comporten una alteració del règim de distribució de competències ni la creació de títols competencials nous o la modificació dels que ja existeixen. Cap de les disposicions d'aquest títol no pot ésser desplegada, aplicada o interpretada de manera que redueixi o limiti els drets fonamentals que reconeixen la Constitució i els tractats i els convenis internacionals

ratificats per Espanya.

Article 38. Tutela

1. El Consell de Garanties Estatutàries tutela els drets que reconeixen els capítols I, II i III d'aquest títol i la Carta dels drets i els deures dels ciutadans de Catalunya, d'acord amb el que estableix l'article 76.2.b i c.
2. Els actes que vulnerin els drets reconeguts pels capítols I, II i III d'aquest títol i per la Carta dels drets i els deures dels ciutadans de Catalunya són objecte de recurs davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, d'acord amb els procediments que estableixen les lleis.

CAPÍTOL V. Principis rectors

Article 44. Educació, recerca i cultura

2. Els poders públics han de promoure el coneixement suficient d'una tercera llengua en finalitzar l'ensenyament obligatori.

Article 50. Foment i difusió del català

1. Els poders públics han de protegir el català en tots els àmbits i sectors i n'han de fomentar l'ús, la difusió i el coneixement. Aquests principis també s'han d'aplicar respecte a l'aranès.
2. El Govern, les universitats i les institucions d'ensenyament superior, en l'àmbit de les competències respectives, han d'adoptar les mesures pertinents per a garantir l'ús del català en tots els àmbits de les activitats docents, no docents i de recerca.
3. Les polítiques de foment del català s'han d'estendre al conjunt de l'Estat, a la Unió Europea i a la resta del món.
4. Els poders públics han de promoure que les dades que figurin en l'etiquetatge, en l'embalatge i en les instruccions d'ús dels productes distribuïts a Catalunya constin també en català.
5. La Generalitat, l'Administració local i les altres corporacions públiques de Catalunya, les institucions i les empreses que en depenen i els concessionaris de llurs serveis han d'emprar el català en llurs actuacions internes i en la relació entre ells. També l'han d'emprar en les comunicacions i les notificacions dirigides a persones físiques o jurídiques residents a Catalunya, sens perjudici del dret dels ciutadans a rebre-les en castellà si ho demanen.
6. Els poders públics han de garantir l'ús de la llengua de signes catalana i les condicions que permetin d'assolir la igualtat de les persones amb sordesa que optin per aquesta llengua, que ha d'ésser objecte d'ensenyament, protecció i respecte.
7. L'Estat, d'acord amb el que disposa la Constitució, ha de donar suport a l'aplicació dels principis que estableix aquest article. S'han d'establir els instruments de coordinació i, si escau, d'actuació conjunta perquè siguin més efectius.

TÍTOL II. De les institucions

CAPÍTOL I. El Parlament

Article 62. Iniciativa legislativa i exercici de la funció legislativa

2. Són lleis de desenvolupament bàsic de l'Estatut les que regulen directament les matèries esmentades pels articles 2.3, 6, 37.2, 56.2, 67.5, 68.3, 77.3, 79.3, 81.2 i 94.1. L'aprovació, la modificació i la derogació d'aquestes lleis requereixen el vot favorable de la majoria absoluta del Ple del Parlament en una votació final sobre el conjunt del text, llevat que l'Estatut n'estableixi una altra.

Article 65. Promulgació i publicació de les lleis

Les lleis de Catalunya són promulgades, en nom del rei, pel president o presidenta de la Generalitat, el qual n'ordena la publicació en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, en el termini de quinze dies des de l'aprovació, i en el Boletín Oficial del Estado. A l'efecte de l'entrada en vigor, regeix la data de publicació en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya. La versió oficial en castellà és la traducció elaborada per la Generalitat.

TÍTOL III. Del poder judicial a Catalunya

CAPÍTOL III. Competències de la Generalitat sobre l'Administració de justícia

Article 101. Oposicions i concursos

3. Les proves dels concursos i les oposicions regulats per aquest article, si tenen lloc a Catalunya, poden fer-se en qualsevol de les dues llengües oficials, a elecció del candidat.

Article 102. El personal judicial i la resta del personal al servei de l'Administració de justícia a Catalunya

1. Els magistrats, els jutges i els fiscals que ocupin una plaça a Catalunya han d'acreditar un coneixement adequat i suficient del català per a fer efectius els drets lingüístics dels ciutadans en la forma i amb l'abast que determini la llei.

3. En tot cas, el coneixement suficient de la llengua i del dret propis ha d'ésser valorat d'una manera específica i singular per a obtenir una plaça en els concursos de trasllat corresponents.

4. El personal al servei de l'Administració de justícia i de la Fiscalia a Catalunya ha d'acreditar un coneixement adequat i suficient de les dues llengües oficials que el fa apte per a complir les funcions pròpies del seu càrrec o lloc de treball.

TÍTOL IV. De les competències

CAPÍTOL II. Les matèries de les competències

Article 143. Llengua pròpia

1. Correspon a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en matèria de

llengua pròpia, que inclou, en tot cas, la determinació de l'abast, els usos i els efectes jurídics de la seva oficialitat, i també la normalització lingüística del català.

2. Correspon a la Generalitat i també al Conselh Generau d'Aran la competència sobre la normalització lingüística de l'occità, denominat aranès a l'Aran.

Article 146. Mitjans de comunicació social i serveis de contingut audiovisual

3. La Generalitat ha de fomentar el pluralisme lingüístic i cultural de Catalunya en els mitjans de comunicació social.

Article 147. Notariat i registres públics

1. Correspon a la Generalitat de Catalunya, en matèria de notaries i de registres públics de la propietat, mercantils i de béns mobles, la competència executiva que inclou en tot cas:

a) El nomenament dels notaris i els registradors de la propietat, mercantils i de béns mobles, per mitjà de la convocatòria, l'administració i la resolució de les oposicions lliures i restringides i dels concursos, que ha de convocar i portar a terme fins a la formalització dels nomenaments. Per a la provisió de les notaries i dels registres, els candidats han d'ésser admesos en igualtat de drets i han d'acreditar el coneixement de la llengua i del dret catalans en la forma i amb l'abast que estableixen l'Estatut i les lleis.

3. Correspon a la Generalitat, en el marc de la regulació general, la competència executiva en matèria de Registre Civil, incloent-hi el nomenament dels seus encarregats, interins i substituïts, l'exercici amb relació a aquests de la funció disciplinària, i també la provisió dels mitjans humans i materials necessaris per a l'exercici de les funcions. Aquests encarregats han d'acreditar el coneixement de la llengua catalana i del dret català en la forma i amb l'abast que estableixen l'Estatut i les lleis.

Article 151. Organització territorial

Correspon a la Generalitat, respectant la garantia institucional que estableixen els articles 140 i 141 de la Constitució, la competència exclusiva sobre organització territorial, que inclou en tot cas:

a) La determinació, la creació, la modificació i la supressió dels ens que configuren l'organització territorial de Catalunya.

b) La creació, la supressió i l'alteració dels termes tant dels municipis com dels ens locals d'àmbit territorial inferior; la denominació, la capitalitat i els símbols dels municipis i dels altres ens locals; els topònims, i la determinació dels règims especials.

Article 155. Propietat intel·lectual i industrial

2. Correspon a la Generalitat la competència executiva en matèria de propietat industrial, que inclou en tot cas:

b) La defensa jurídica i processal dels topònims de Catalunya aplicats al sector de la

indústria.

Ley 16/1990 de 13 de julio, sobre el régimen especial del Valle de Arán

EL PRESIDENTE DE LA GENERALIDAD DE CATALUÑA

Sea notorio a todos los ciudadanos que el Parlamento de Cataluña ha aprobado y yo, en nombre del Rey y de acuerdo con lo que establece el artículo 33.2 del Estatuto de Autonomía de Cataluña, promulgo la siguiente *Ley 16/1990, de 13 de julio, sobre el régimen especial del Valle de Arán* .

En el conjunto de Cataluña destaca por su propia personalidad Arán o el Valle de Arán, territorio ligado por la situación geográfica, por los orígenes históricos, por la lengua y por la cultura a las tierras gasconas y a la gran familia occitana, pero unida libremente, a través de pacto, al Principado de Cataluña. Desde 1175, el valle pasó a formar parte de la Corona Catalano-Aragonesa por el Tratado de Amparanza que los araneses estipularon con el Rey Alfonso I. En 1313, los araneses decidieron por votación popular la permanencia del Valle en la Corona Catalano-Aragonesa, al mismo tiempo que Jaime II otorgó el conjunto de privilegios denominado Era Querimonia, verdadera Carta Magna de Arán, ratificada por todos los Reyes hasta Fernando VII. En 1411, además, el Síndico de Arán ofreció la unión libre y pactada de Arán al Principado de Cataluña, cosa que el Parlamento catalán aceptó. El Decreto de Nueva Planta de 1716, que suprimió las instituciones políticas de Cataluña, no afectó al régimen político-administrativo del Valle de Arán y, por eso, no fue éste incorporado a ninguno de los nuevos corregimientos en que se dividió el Principado. Hasta que en 1834 la Reina Gobernadora suprimió las instituciones tradicionales aranesas, hecho que culminó en una acción de fuerza del Gobernador Real Pascual Madoz que impuso en el

Valle de Arán el nuevo régimen administrativo general del Estado.

La adhesión de los araneses a su lengua y, ante todo, su antiquísima tradición cultural y política han merecido que la disposición adicional primera del Estatuto de Autonomía de Cataluña, recogiendo un deseo expresado por los araneses en el proceso de elaboración del Estatuto, haga un reconocimiento expreso de su peculiaridad y ordene un restablecimiento de la organización administrativa tradicional del Valle de Arán, debidamente actualizada.

La presente Ley pretende dar cumplimiento a dicho mandato estatutario restableciendo el Consejo General y el Síndico de Arán como principales instituciones de la organización administrativa propia del Valle de Arán. Al restablecer estas instituciones aranesas se realiza un acto de reparación histórica.

En este sentido, la presente Ley restituye a los araneses de manera actualizada una estructura administrativa que, sin perjuicio de la organización municipal, puede hacer posible la gestión mas inmediata de las atribuciones que afectan directamente a los intereses peculiares del territorio, como son: el restablecimiento de la organización administrativa propia, la normalización, protección y enseñanza del aranés y la conservación de sus peculiaridades culturales, así como el establecimiento de un marco legal que permita que el Consejo General pueda asumir las competencias que le delegue o asigne la Administración de la Generalidad de acuerdo con lo que establece la legislación vigente.

El Consejo General, como poder público, deberá promover las condiciones para que la libertad y la igualdad del individuo y de los grupos en los que este se integra sean reales y efectivas, y eliminar los obstáculos que impidan o dificulten su identidad o plenitud.

TÍTULO I.

DISPOSICIONES GENERALES.

Artículo 1.

1. La presente Ley restablece y actualiza la organización administrativa propia de Arán, de acuerdo con la disposición adicional primera del Estatuto de Autonomía de Cataluña.

2. Arán es una entidad local territorial determinada por la agrupación de los territorios municipales de: Arres, Bausen, Es Bordes, Bossost, Canejan, Les, Naut Arán, Vielha e Mijarán y Vilamos, que tiene personalidad jurídica propia y plena capacidad y autonomía para el cumplimiento de sus finalidades.

Artículo 2.

1. El aranés, variedad de la lengua occitana y propia de Arán, es oficial en el Valle de Arán. También lo son el catalán y el castellano, de acuerdo con el artículo 3 del Estatuto de Autonomía de Cataluña.

2. De acuerdo con el artículo 3.4 del Estatuto de Autonomía de Cataluña, el aranés deberá ser objeto de enseñanza y de especial respeto y protección, y deberá garantizarse su uso tanto en el sistema educativo como en la actividad de la Administración de la Generalidad y de los medios dependientes de la CCRTV en el territorio del Valle de Arán.

3. La Generalidad y las instituciones de Arán deberán adoptar las medidas necesarias para garantizar el conocimiento y el uso normal del aranés y para impulsar su normalización.

4. La Generalidad y las instituciones de Arán deberán velar por la conservación, promoción y difusión de la cultura aranesa.

Artículo 3.

El Valle de Arán no podrá estar incluido en ninguna división territorial propia de Cataluña que no sea él mismo. En aquellos casos en que la descentralización de la administración de la Generalidad haga conveniente que el Valle de Arán se integre en la demarcación de delegaciones o servicios territoriales de ámbito supracomarcal, estos deberán incorporar en su denominación la del Valle de Arán.

Artículo 4.

Arán tiene bandera e himno propios. El símbolo del Consejo General de Arán será el actual escudo de Arán.

Artículo 5.

La villa de Vielha es la capital del Valle de Arán. El Consejo General deberá fijar allí su sede.

TÍTULO II. DE LA ORGANIZACIÓN PROPIA DE ARÁN.

Artículo 6.

1. El Gobierno y la Administración de Arán corresponderán al Consejo General (Conselh Generau). Éste estará integrado por el Síndico (Sindic) y los Consejeros generales (Conselhers Generaus).
2. Los Consejeros generales, representantes de los vecinos, serán elegidos de acuerdo con lo establecido en la presente Ley.
3. El Consejo general estará integrado por trece miembros.

Artículo 7.

El Consejo general deberá elaborar y aprobar su reglamento orgánico de funcionamiento interno de acuerdo con la legislación vigente.

Artículo 8.

1. Serán órganos del consejo general:
 - a. El Pleno.
 - b. El Sindico.
 - c. La Comisión de Oidores de Cuentas (Comission d'Auditors de Comptes).
2. El Pleno estará formado por el Síndico y los Consejeros generales. Corresponderán al Pleno las atribuciones que la presente Ley le otorgue.
3. El síndico será el jefe de la administración propia de Arán, convocará y presidirá el Consejo General, ostentará la representación legal y ejercerá todas las atribuciones que el Pleno le delegue y que no correspondan a este último. Será el presidente nato de todos los órganos colegiados y de las sociedades y empresas dependientes del Consejo. El síndico deberá trabajar por el bien de Arán.
4. La Comisión de Oidores de Cuentas, de constitución obligatoria, estará formada al menos por un Consejero general de cada grupo político representado en el Consejo general. Le corresponderá examinar y estudiar las cuentas anuales del Consejo general y emitir informe de las mismas antes de que el Pleno las apruebe.
5. El Consejo general, de acuerdo con la potestad de autoorganización, podrá crear otros órganos complementarios de dicha organización en su reglamento orgánico.

Artículo 9.

Las competencias del Síndico serán:

- a. Representar al Consejo general.
- b. Convocar las sesiones del Consejo general y fijar el orden del día de las mismas, en el que deberá incluir los informes de la Comisión de Oidores de Cuentas y, si procede, las propuestas de los órganos competentes.
- c. Presidir las sesiones del Consejo, moderar los debates y dirimir los empates con voto de calidad.
- d. Delegar sus funciones en los consejeros cuando lo crea conveniente.
- e. Ejercer la dirección superior del personal.
- f. Presidir subastas y concursos.
- g. Ordenar los pagos.
- h. Impulsar y supervisar la actividad de los distintos órganos del Consejo y de los servicios de su competencia.
- i. Velar por el cumplimiento de las leyes y reglamentos en el territorio del Valle de Arán.
- j. Ejercer acciones judiciales y administrativas en caso de urgencia.
- k. Ordenar la publicación de los acuerdos del Consejo general.
- l. Las que le atribuyan las leyes, o las que expresamente le delegue el Pleno del Consejo General.
- m. Cualquiera otras que no sean reservadas al Pleno del Consejo General.

Artículo 10.

Las competencias del Pleno serán:

- a. Elegir al Síndico de acuerdo con el artículo 15.2 de la presente Ley.
- b. Establecer la organización del Consejo general.
- c. Aprobar el reglamento orgánico y las ordenanzas.
- d. Ejercer la iniciativa de modificación de los límites territoriales del Valle de Arán.
- e. Aprobar y modificar los presupuestos y aprobar las cuentas, autorizar y disponer gastos y reconocer obligaciones.
- f. Determinar los recursos propios de carácter tributario de acuerdo con lo establecido en la presente Ley.
- g. Aprobar los planes que afecten al territorio del Valle de Arán y que sean de su competencia.
- h. Ejercer la potestad expropiatoria.

- i. Controlar y fiscalizar la gestión de los órganos de gobierno.
- j. Aprobar las formas de gestión de los servicios y los expedientes para el ejercicio de las actividades económicas.
- k. Delegar competencias en los municipios.
- l. Aprobar la plantilla de personal, la relación de puestos de trabajo, las bases de las pruebas para la selección de personal y para los concursos de provisión de puestos de trabajo, la fijación de la cuantía de las retribuciones complementarias de los funcionarios, el número y régimen del personal eventual, todo esto de acuerdo con las normas reguladoras de la función pública local, así como separar del servicio a los funcionarios de la corporación, a excepción de lo establecido en el artículo 99.4 de la Ley de Bases de Régimen Local, y ratificar el despido del personal laboral.
- m. Plantear conflictos de competencias a otras entidades locales y a otras administraciones públicas.
- n. Ejercer acciones administrativas y judiciales.
- o. Alterar la calificación jurídica de los bienes de dominio público.
- p. Enajenar el patrimonio.
- q. Ejercer las demás atribuciones que expresamente le asigne la presente Ley.
- r. Votar la moción de censura al Síndico, de acuerdo con lo establecido en el [artículo 16](#) y la legislación de régimen local.
- s. Determinar el número de miembros de la Comisión de Oidores de Cuentas, de acuerdo con lo establecido en el artículo 8.4.

**TÍTULO III.
ELECCIÓN Y CONSTITUCIÓN DEL CONSEJO
GENERAL DE ARÁN.**

Artículo 11.

1. Arán se dividirá en seis circunscripciones, correspondientes a los seis tercons históricos formados por: Pujolo, Arties e Garos, Castiero, Marcatosa, Irissa y Quate Locs. Para la elección de los miembros del Consejo General las circunscripciones electorales estarán integradas por los territorios municipales siguientes:

- El Tercon de Pujolo estará integrado por los territorios municipales de Tredos, Bagergue, Salardu-Unha y Gessa.
- El Tercon de Arties e Garos estará integrado por los territorios municipales de Arties e Garos.
- El Tercon de Castiero estará integrado por los territorios municipales de Escunhau, Casarilh, Betren, Vielha, Gausac y Casau.
- El Tercon de Marcatosa estará integrado por los territorios municipales de Vilac, Aubert-Betlan, Mont-Montcorbau, Arros y Vila.
- El Tercon de Irissa estará integrado por los territorios municipales de Vilamos, Arres, Arro, Es Bordes, Benos y Begos.
- El Tercon de Quate Locs estará integrado por los territorios municipales de Bossost, Les, Canejan y Bausen.

2. El consejo General estará integrado por trece miembros distribuidos de la siguiente manera: Pujolo: 2 miembros, Arties e Garos: 2 miembros, Castiero: 4 miembros, Marcatosa: 1 miembro, Irissa: 1 miembro, Quate Locs: 3 miembros.

Artículo 12.

Para la elección de los Consejeros generales podrán presentar candidaturas los partidos, federaciones o coaliciones legalmente registradas, o los mismos electores de cada tercon avalados por un número no inferior al 3 % del censo electoral del mismo tercon.

Artículo 13.

La elección de los Consejeros generales se realizará de acuerdo con la legislación electoral vigente, mediante listas cerradas y según el sistema de D'Hont.

Artículo 14 .

1. El Consejo General se constituirá en sesión pública en la sede del Consejo el primer día hábil después de pasados quince días naturales a partir del día siguiente del acto de proclamación de

los miembros elegidos. La sesión constitutiva, reunida para la elección del Síndico entre los miembros que la componen, será presidida por una mesa de edad integrada por el Consejero general de más edad y el Consejero general de menos edad, presentes en el acto, y actuará como secretario el Consejero nombrado a tal efecto.

2. El mandato de los elegidos durará cuatro años. Las elecciones para designar a los Consejeros generales se realizarán el mismo día de las elecciones municipales.

Artículo 15.

1. El Síndico será elegido por los Consejeros generales, entre ellos, en la sesión constitutiva del Consejo general.

2. Para ser elegido síndico, el candidato deberá obtener la mayoría absoluta en la primera votación o la mayoría simple en la segunda. En caso de empate, se procederá a una tercera votación y si en esta se repitiere otra vez el empate, será elegido el candidato del partido, coalición, federación o agrupación que haya obtenido más consejeros generales, y, de persistir el empate, será elegido el candidato del grupo, coalición, federación o agrupación que haya obtenido más votos en el conjunto de Arán.

Artículo 16.

1. El Síndico cesará cuando pierda la confianza del Consejo general.

2. La moción de censura deberá ir acompañada del nombre del candidato y deberá ser aprobada por la mayoría absoluta de los Consejeros generales.

3. Podrá ser candidato al cargo de Síndico cualquiera de los Consejeros.

Artículo 17.

La elección de la Comisión de Oidores de cuentas tendrá lugar en la primera sesión después de la sesión constitutiva que celebrará el Consejo General, y así sucesivamente después de cada renovación.

Artículo 18.

1. La duración del mandato de los miembros del Consejo General coincidirá con la de las corporaciones municipales.

2. Una vez finalizado el mandato, los miembros del Consejo General seguirán en funciones únicamente para la administración ordinaria hasta la toma de posesión de sus sucesores. En ningún

caso se podrán adoptar acuerdos para los cuales sea legalmente necesaria una mayoría calificada.

3. Las condiciones para ser elector y elegible y las causas de incompatibilidad e inelegibilidad para ejercer los cargos de Consejero General y el cargo de Síndico serán las establecidas en la Ley Orgánica del Régimen Electoral General y, si procede, las establecidas por la Ley Electoral de Cataluña.

4. El cargo de Síndico será incompatible con el cargo de alcalde de cualquiera de los ayuntamientos del Valle de Arán.

Artículo 19.

Realizada la elección, la Junta electoral competente deberá proclamar a los miembros del Consejo General elegidos, entregarles las credenciales correspondientes y remitir a la Secretaría del Consejo General la certificación acreditativa correspondiente. La composición del Consejo General deberá hacerse pública en los tableros de anuncios de los municipios y en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

TÍTULO IV. DE LAS COMPETENCIAS Y LA FINANCIACIÓN DEL CONSEJO GENERAL.

Artículo 20.

1. El Consejo General ejercerá las competencias que le atribuye la presente Ley y cualquier otra Ley del Parlamento.

2. El Consejo General tendrá competencia plena en todo lo referente al fomento y enseñanza del aranés y su cultura, de acuerdo con las normas de carácter general vigentes en toda Cataluña en el campo de la política lingüística y educativa.

3. La Generalidad deberá ceder al Consejo General competencias y servicios al menos sobre las siguientes materias:

- a. Enseñanza.

- b. Cultura.
- c. Sanidad.
- d. Servicios sociales.
- e. Ordenación del territorio y urbanismo.
- f. Turismo.
- g. Protección, conservación y administración de su patrimonio histórico y artístico.
- h. Protección de la naturaleza, montaña y vías forestales.
- i. Agricultura, ganadería, pesca, caza y aprovechamientos forestales.
- j. Salvamentos y extinción de incendios.
- k. Juventud.
- l. Ocio y tiempo libre.
- m. Deportes.
- n. Medio ambiente.
- o. Recogida y tratamiento de residuos sólidos.
- p. Salubridad pública.
- q. Carreteras locales.
- r. Transporte interior de viajeros.
- s. Artesanía.

4. Además de las mencionadas en el punto 2 del presente artículo podrán ser plenas las competencias a que se refiere el punto 3 en la medida en que lo determinen las leyes del Parlamento.

Artículo 21.

1. Corresponderán al Consejo General las facultades que la legislación de la generalidad reconozca a las comarcas en relación a las actividades y servicios de competencia municipal, la asistencia a los municipios y la cooperación con los mismos, la planificación territorial y las actuaciones especiales de montaña.
2. El Consejo General ejercerá también las competencias que le delegue o asigne la administración de la Generalidad de acuerdo con lo establecido en la legislación de régimen local.

Artículo 22.

1. El Consejo General, además de los recursos que fijan los artículos 23 y 24, se financiará con:
 - a. Ingresos de derecho privado.
 - b. Tasas por la prestación de servicios y la realización de actividades de su competencia.

- c. Contribuciones especiales por la ejecución de obras o por el establecimiento, ampliación y mejora de los servicios de su competencia.
- d. Participaciones en impuestos del Estado y de la Generalidad establecidas a favor de las entidades comarcales.
- e. Subvenciones y otros ingresos de derecho público.
- f. Ingresos procedentes de operaciones de crédito.
- g. Ingresos derivados de los acuerdos de cooperación establecidos con la generalidad.
- h. Multas.
- i. Otras que se puedan establecer.

2. También corresponderán al Consejo General participaciones en los ingresos provinciales cuando se asuman las competencias de la Diputación de Lleida.

3. Integrarán también las finanzas del Consejo General las aportaciones de los municipios del Valle de Arán.

Artículo 23.

1. El presupuesto de la Generalidad deberá incluir específicamente las cantidades que resulten de los acuerdos de la Comisión Gobierno de la Generalidad-Consejo General establecida en el artículo 24 sobre valoración de las competencias transferidas.

2. La Ley de presupuestos de la Generalidad deberá establecer los porcentajes de participación a favor del Consejo General en el fondo de cooperación local de Cataluña.

Artículo 24.

1. Se crea la Comisión Gobierno de la Generalidad-Consejo General para que, de acuerdo con lo dispuesto en la presente Ley, determine la atribución y traspaso de competencias y servicios, y valore la dotación económica correspondiente de los mismos. En el análisis de las valoraciones de los servicios traspasados se deberán tener en cuenta tanto los costos directos e indirectos como los de inversión que correspondan.

2. Esta Comisión está formada por cinco representantes del Consejo General y cinco representantes del Gobierno de la Generalidad, entre los cuales está el Consejero de Gobernación, que presidirá y convocará las sesiones, las cuales deberán celebrarse al menos dos veces al año.

3. La Comisión elaborará propuestas de convenios y acuerdos de cooperación con respecto a los servicios no traspasados.

Artículo 25.

En todos los demás aspectos relativos al régimen de financiación presupuestaria, de intervención y de contabilidad, se aplicarán las normas generales de la legislación básica del Estado y de la legislación de la Generalidad reguladora de las finanzas locales.

DISPOSICIÓN ADICIONAL PRIMERA.

El Gobierno y la Administración de Arán se regirán por la presente Ley, por las normas complementarias que la desplieguen y, en todo aquello que no esté regulado por las mismas, por la legislación sobre la organización territorial y el Gobierno local de Cataluña.

DISPOSICIÓN ADICIONAL SEGUNDA.

El Consejo General podrá solicitar a la Generalidad de Cataluña la delegación o transferencia de competencias no asumidas en la presente Ley y, también, la reforma del régimen especial de Arán.

DISPOSICIÓN ADICIONAL TERCERA.

Las relaciones de carácter político y administrativo entre el Consejo General y la Generalidad de Cataluña se ejercerán a través de la Dirección general de Asuntos Interdepartamentales del Departamento de Presidencia.

DISPOSICIÓN TRANSITORIA PRIMERA.

1. Por acuerdo entre el Consejo General y los órganos de gobierno de las mancomunidades de Arán para la prestación de servicios de salvamento y contra incendios, forestales y de asistencia sanitaria, se deberán tomar las medidas necesarias para disolver las mencionadas mancomunidades e integrar consiguientemente sus bienes, derechos y personal en el Consejo General de Arán.

2. El Consejo Comarcal de Montaña del Valle de Arán deberá disolverse paralelamente a la constitución del Consejo General, y sus bienes y derechos y las actuaciones que en aquel momento se desarrollen deberán integrarse en el Consejo General de Arán.

DISPOSICIÓN TRANSITORIA SEGUNDA.

Las primeras elecciones al Consejo General deberán convocarse dentro de los tres primeros meses siguientes a la entrada en vigor de la presente Ley. En el caso de que a la entrada en vigor de la presente Ley quedara un plazo inferior a un año hasta la realización de las próximas elecciones municipales, las

elecciones al Consejo General deberán aplazarse para hacer que coincidan con las municipales.

DISPOSICIÓN TRANSITORIA TERCERA.

Mientras no se apruebe la Ley Electoral de Cataluña, la Junta Electoral competente, al efecto de lo establecido en el artículo 19, será la provincial.

DISPOSICIÓN TRANSITORIA CUARTA.

En las primeras elecciones al Consejo General, se entenderá que la Secretaría a que se refiere el artículo 19 de la presente Ley es la Secretaría del Consejo Comarcal.

DISPOSICIÓN TRANSITORIA QUINTA.

El reglamento orgánico deberá ser aprobado en el plazo de dos meses cumplidos a partir del siguiente a la constitución del Consejo General.

DISPOSICIÓN TRANSITORIA SEXTA.

La Comisión Gobierno de la Generalidad-Consejo General a que se refiere el artículo 24 deberá constituirse en el plazo de tres meses a partir de la constitución del primer Consejo General.

DISPOSICIÓN FINAL PRIMERA.

Se autoriza al Gobierno de la Generalidad de Cataluña a dictar las disposiciones necesarias para el despliegue, ejecución y cumplimiento de la presente Ley y a habilitar los créditos necesarios para la implantación del Consejo General de Arán.

DISPOSICIÓN FINAL SEGUNDA.

La versión en aranés de esta Ley se ha de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* y en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* a continuación de la versión catalana.

Por tanto, ordeno que todos los ciudadanos a los que sea de aplicación esta Ley cooperen en su cumplimiento y que los Tribunales y autoridades a los que corresponda la hagan cumplir.
Palacio de la Generalidad, 13 de julio de 1990.

Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística (aprovada pel Parlament de Catalunya el 30 de desembre de 1997)

EL PRESIDENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Sia notori a tots els ciutadans que el Parlament de Catalunya ha aprovat i jo, en nom del Rei i d'acord amb el que estableix l'article 33.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, promulgo la següent

LLEI

PREÀMBUL

I. Significat i situació de la llengua catalana

La llengua catalana és un element fonamental de la formació i la personalitat nacional de Catalunya, un instrument bàsic de comunicació, d'integració i de cohesió social dels ciutadans i ciutadanes, amb independència de llur origen geogràfic, i el lligam privilegiat de Catalunya amb les altres terres de parla catalana, amb les quals forma una comunitat lingüística que ha aportat al llarg dels segles, amb veu original, una valuosa contribució a la cultura universal. A més, ha estat el testimoni de fidelitat del poble català envers la seva terra i la seva cultura específica. Forjada originàriament en el territori de Catalunya, compartida amb altres terres -en les quals rep també denominacions populars i fins i tot legals diverses-, la llengua catalana ha estat sempre la pròpia del país i, com a tal, s'ha vist afectada negativament per alguns esdeveniments de la història de Catalunya, que l'han portada a una situació precària. Aquesta situació és deguda a diversos factors, com són la persecució política que ha patit i la imposició legal del castellà durant més de dos segles i mig; les condicions polítiques i socioeconòmiques en què es produïren els canvis demogràfics de les darreres dècades, i, encara, el caràcter de llengua d'àmbit restringit que té, similar al d'altres llengües oficials d'Europa, especialment en el món actual, en què la comunicació, la informació i les indústries culturals tendeixen a la mundialització. Com a resultat, doncs, de totes aquestes circumstàncies, la situació sociolingüística de Catalunya és avui complexa. La realitat d'una llengua pròpia que no ha assolit la plena normalització i que té un nombre de parlants relativament petit en el context internacional conviu amb el fet que molts dels ciutadans i ciutadanes del territori de Catalunya tenen com a llengua materna la castellana, en la qual s'expressen preferentment i a partir de la qual han contribuït, tot sovint, a enriquir de manera significativa la mateixa cultura catalana, contribució feta així mateix per altres ciutadans i ciutadanes en altres llengües.

Aquesta realitat, doncs, exigeix una política lingüística que ajudi eficaçment a normalitzar la llengua pròpia de Catalunya i que, alhora, garanteixi un respecte escrupolós als drets lingüístics de tots els ciutadans i ciutadanes.

II. El marc jurídic

El marc jurídic actual de la llengua catalana és determinat per la Constitució espanyola del 1978 i per l'Estatut d'autonomia de Catalunya del 1979. La primera, tot reconeixent la diversitat dels pobles que integren l'Estat espanyol, estableix a l'article 3 que "el castellà és la llengua espanyola oficial de l'Estat" i que, com a tal llengua oficial, "tots els espanyols tenen el deure de conèixer-la i el dret d'usar-la". A més, la Constitució diu que "les altres llengües espanyoles seran també oficials en les respectives comunitats autònomes d'acord amb els seus estatuts". L'Estatut d'autonomia, en l'article 3, disposa: "1. La llengua pròpia de Catalunya és el català. 2. L'idioma català és l'oficial de Catalunya, així com també ho és el castellà, oficial a tot l'Estat espanyol. 3. La Generalitat garantirà l'ús normal i oficial d'ambdós idiomes, prendrà les mesures necessàries per tal d'assegurar llur coneixement i crearà les condicions que permetin d'arribar a llur igualtat plena quant als drets i deures dels ciutadans de Catalunya. 4. La parla aranese serà objecte d'ensenyament i d'especial respecte i protecció." Aquestes disposicions estatutàries foren desenvolupades per la Llei 7/1983, del 18 d'abril, de normalització lingüística a Catalunya, d'enorme transcendència en la història de la llengua, que va comportar la despenalització del català i en catorze anys de vigència ha permès que se n'estengués el coneixement entre la gran majoria de la població i una política concertada entre tots els sectors de la societat, que s'ha materialitzat en el procés de normalització lingüística. En el temps de vigència de la Llei s'han produït canvis transcendents: en el camp tecnològic, s'ha generalitzat l'ús de la informàtica i de les autopistes de la informació; en el camp cultural i comercial, s'ha establert la llibertat de comerç, que ha generalitzat els préstecs culturals, especialment en el món de les comunicacions i de l'audiovisual; en el camp polític, d'una banda Espanya s'ha incorporat a la Comunitat Econòmica Europea, avui Unió Europea, regida pel principi del multilingüisme, i d'altra banda la Generalitat ha assumit moltes de les competències previstes en l'Estatut; en el camp social i sociolingüístic, s'ha generalitzat el coneixement del català - generalització que no sempre ha comportat un augment similar en els usos públics- i s'ha produït un canvi notable en els fluxos migratoris. També hi ha hagut una important evolució del dret lingüístic al nostre país, deguda en part a la jurisprudència del Tribunal Constitucional i en part a la legislació catalana i als estudis doctrinals. Finalment, cal

destacar el contingut de diverses resolucions del Parlament Europeu: la del 30 de novembre de 1987, sobre les llengües i cultures de les minories regionals i ètniques; la de l'11 de desembre de 1990, sobre la situació de les llengües a la Comunitat i la de la llengua catalana, i la del 9 de febrer de 1994, sobre les minories lingüístiques i culturals de la Comunitat Europea. També cal destacar la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries, adoptada com a convenció pel Comitè de Ministres del Consell d'Europa el 25 de juny de 1992, i la Declaració universal de drets lingüístics, aprovada per la Conferència Mundial de Drets Lingüístics el 6 de juny de 1996, a Barcelona, que va comptar amb el suport unànimе del Congrés dels Diputats i del Parlament de Catalunya.

III. Els objectius d'aquesta llei

Totes aquestes circumstàncies han fet aconsellable de modificar i actualitzar la Llei del 1983 i de renovar l'acord polític i social que hi va haver aleshores, per a poder consolidar el procés impulsat per la Llei de normalització lingüística en l'àmbit de l'administració i de l'ensenyament, adaptar a les necessitats d'avui la regulació dels mitjans de comunicació i les indústries culturals i establir una normativa lingüística destinada al món socioeconòmic, tot plegat amb l'objectiu d'avançar en la generalització del coneixement complet i de l'ús normal de la llengua catalana, la qual cosa ha de permetre donar un nou impuls a l'ús social de la llengua. La modificació i l'actualització de la llei del 1983 han de permetre també consolidar el compromís estatutari d'arribar a la plena igualtat pel que fa als drets i els deures lingüístics i, de manera especial, els de conèixer les dues llengües oficials i usar-les, cosa que comporta que, d'acord amb el marc estatutari vigent, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya hauran de conèixer la llengua catalana i la castellana i tindran el dret d'usar-les. Per a continuar aquest impuls, esdevé també del tot indispensable modificar la normativa estatal i l'europea, i refermar les polítiques de foment i les dotacions pressupostàries corresponents.

IV. El contingut i l'estructura d'aquesta Llei

Aquesta Llei formula els conceptes jurídics de llengua pròpia i de llengua oficial. Així, el concepte de llengua pròpia aplicat a la catalana obliga els poders públics i les institucions de Catalunya a protegir-la, a usar-la de manera general i a promoure'n l'ús públic a tots els nivells. El concepte de llengua oficial aplicat al català i al castellà garanteix als ciutadans i ciutadanes els drets subjectius, que són proclamats explícitament, a aprendre les dues llengües, a poder usar-les lliurement

en totes les seves activitats públiques i privades, a ésser atesos en la que escullin en llurs relacions amb les administracions i, de manera gradual i progressiva, amb tots els agents socials que ofereixen serveis al públic, i a no ésser discriminats per raó de llengua. Tenint en compte aquests principis, la Llei regula l'ús de les dues llengües oficials a Catalunya, i estableix mesures d'emparament i promoció de l'ús del català per aconseguir-ne la normalització i mesures de foment per garantir-ne la presència en tots els àmbits. En l'àmbit oficial i administratiu, aquesta Llei estableix que les administracions i les institucions catalanes han d'emprar de manera general el català, sens perjudici del dret dels ciutadans i ciutadanes a adreçar-s'hi en la llengua oficial que triïn, i proclama la plena validesa de tota la documentació pública i privada en qualsevol de les dues llengües oficials, amb plena independència de l'una respecte a l'altra, en tots els àmbits, inclosos l'Administració de l'Estat, l'Administració de justícia i els registres públics. Pel que fa a l'ensenyament, aquesta Llei garanteix a tota la població el ple coneixement de les dues llengües i, alhora, garanteix que l'alumnat no sigui discriminat ni separat en grups diferents per raó de la llengua, tot mantenint el sistema de conjunció lingüística aplicat a l'empara de la Llei del 1983, i d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Constitucional. També estableix mesures de foment de la docència universitària en català. En l'àmbit dels mitjans de comunicació, i en el marc de les competències de la Generalitat, regula l'ús del català en les emissores de radiodifusió i de televisió, per tal de garantir la presència de la llengua pròpia en l'espai radiofònic i televisiu, i estableix mesures de foment de la premsa escrita. Pel que fa a les indústries culturals, manté i reforça les mesures de foment que ja establia la Llei de Normalització Lingüística per a la cinematografia, el llibre, la cançó i les arts de l'espectacle, i incorpora referències a la informàtica, les xarxes de comunicació telemàtiques i els productes d'enginyeria lingüística, que han esdevingut la base del tractament de la informació en tots els camps. Pel que fa a l'àmbit socioeconòmic, adopta mesures de regulació de la presència de la llengua catalana i de foment de l'ús d'aquesta llengua en tots els camps en què, per raons de mercat o d'altres, no es garanteixen prou. D'aquesta manera, les empreses públiques, les concessionàries i les de serveis públics s'incorporen activament al procés de normalització lingüística, amb la finalitat de garantir els drets lingüístics dels consumidors i consumidoras. L'objectiu és aconseguir, en el món econòmic, una situació d'equitat entre les dues llengües de manera progressiva, a mesura que tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya vagin adquirint un coneixement complet de la llengua catalana, i sempre per mitjà de la concertació social propiciada des de la Generalitat. Finalment, aquesta Llei reconeix, empara i fomenta l'ensenyament i l'ús de l'aranès a la Vall d'Aran, amb una referència a la Llei 16/1990, del 13

de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran, i amb ple respecte per les competències de les seves institucions pròpies de la Vall d'Aran. Aquesta Llei té caràcter indicatiu per als ciutadans i ciutadanes i només crea obligacions per a les administracions i per a determinades empreses si el caràcter de servei públic de llur activitat i la protecció dels drets lingüístics dels ciutadans i ciutadanes ho fan aconsellable. D'aquesta manera, només poden ésser objecte d'actuació administrativa, d'acord amb la normativa sectorial aplicable, els funcionaris i funcionàries i les empreses esmentades si incompleixen les obligacions establertes per aquesta Llei. Pel que fa a l'estructura, aquesta Llei consta de trenta-nou articles, vuit disposicions addicionals, tres de transitòries i tres de finals. L'articulat es distribueix en set capítols, que regulen els principis generals (capítol preliminar), l'ús institucional (capítol I), l'onomàstica (capítol II), l'ensenyament (capítol III), els mitjans de comunicació i les indústries culturals (capítol IV), l'activitat socioeconòmica (capítol V), i l'impuls institucional (capítol VI). Segueix, per tant, l'estructura de la Llei 7/1983, a la qual s'addicionen els capítols específicament destinats a l'onomàstica i a l'activitat socioeconòmica.

CAPÍTOL PRELIMINAR PRINCIPIS GENERALS

Article 1. L'objecte d'aquesta llei

1. L'objecte d'aquesta Llei és el desenvolupament de l'article 3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, per tal d'emparar, fomentar i normalitzar l'ús de la llengua catalana en tots els àmbits, i l'ús de l'aranès a la Vall d'Aran, i de garantir l'ús normal i oficial del català i del castellà. 2. Els objectius principals d'aquesta Llei són: a) Emparar i fomentar l'ús del català per tots els ciutadans i ciutadanes. b) Donar efectivitat a l'ús oficial del català i del castellà, sense cap discriminació per als ciutadans i ciutadanes. c) Normalitzar i fomentar l'ús del català en l'administració, l'ensenyament, els mitjans de comunicació social, les indústries culturals i el món socioeconòmic. d) Assegurar l'extensió del coneixement del català a tots els ciutadans i ciutadanes. 3. És també un objectiu d'aquesta Llei assolir la igualtat pel que fa als drets i deures lingüístics dels ciutadans i ciutadanes, amb la promoció de les accions necessàries i la remoció dels obstacles que avui la dificulten.

Article 2. La llengua pròpia

1. El català és la llengua pròpia de Catalunya i la singularitza com a poble. 2. El català, com a llengua pròpia, és: a) La llengua de totes les institucions de Catalunya, i en especial de l'Administració de la Generalitat, de l'Administració local, de les corporacions públiques, de

les empreses i els serveis públics, dels mitjans de comunicació institucionals, de l'ensenyament i de la toponímia. b) La llengua preferentment emprada per l'Administració de l'Estat a Catalunya en la forma que aquesta mateixa determini, per les altres institucions i, en general, per les empreses i les entitats que ofereixen serveis al públic. 3. El que disposa l'apartat 2 implica un compromís especial de les institucions per a promocionar-ne el coneixement i fomentar-ne l'ús entre els ciutadans i ciutadanes, amb independència del caràcter oficial del català i del castellà.

Article 3. Les llengües oficials

1. El català és la llengua oficial de Catalunya, així com també ho és el castellà. 2. El català i el castellà, com a llengües oficials, poden ésser emprades indistintament pels ciutadans i ciutadanes en totes les activitats públiques i privades sense discriminació. Els actes jurídics fets en qualsevol de les dues llengües oficials tenen, pel que fa a la llengua, plena validesa i eficàcia.

Article 4. Els drets lingüístics

1. D'acord amb l'article 3 de l'Estatut d'autonomia, i en el marc d'una política activa de la Generalitat per crear les condicions que permetin d'arribar a la igualtat plena quant als drets i els deures lingüístics, a Catalunya tothom té dret a: a) Conèixer les dues llengües oficials. b) Expressar-se en qualsevol de les dues llengües oficials, oralment i per escrit, en les relacions i els actes públics i privats. c) Ésser atès en qualsevol de les dues llengües oficials en els termes que aquesta Llei estableix. d) Emprar lliurement qualsevol de les dues llengües oficials en tots els àmbits. e) No ésser discriminat per raó de la llengua oficial que empra. 2. Tothom pot adreçar-se als jutjats i als tribunals per obtenir la protecció judicial del dret a emprar la seva llengua. 3. Tothom pot adreçar-se a l'Administració de la Generalitat i al Síndic de Greuges sol·licitant que, en l'àmbit de llurs competències, actuïn per garantir-li els drets lingüístics de forma específica.

Article 5. Els principis rectors de l'actuació de la Generalitat

1. La Generalitat ha de garantir els drets lingüístics dels ciutadans i ciutadanes, l'ús normal i oficial del català i del castellà, l'ensenyament de les dues llengües a tota la població, la capacitació i l'habilitació lingüístiques del personal al servei de les administracions i la igualtat plena dels ciutadans i ciutadanes quant a drets i deures lingüístics, en tots els àmbits. 2. La Generalitat ha de fer actuacions d'emparament, de

protecció i de promoció i foment de l'ús de la llengua catalana en tots els àmbits, amb l'adopció de les mesures necessàries i la destinació dels recursos suficients.

Article 6. La unitat de la llengua catalana

1. La llengua catalana és un patrimoni que Catalunya comparteix amb altres territoris amb els quals constitueix una mateixa comunitat lingüística. La Generalitat ha de vetllar per la protecció de la unitat del català i ha de fomentar l'ús i la projecció exterior del català i la comunicació entre els diferents territoris de parla catalana. 2. D'acord amb la legislació vigent, correspon a l'Institut d'Estudis Catalans l'autoritat lingüística.

Article 7. Reconeixement i protecció de l'aranès

L'aranès, varietat de la llengua occitana pròpia de la Vall d'Aran, es regeix, pel que fa a l'ús, per la Llei 16/1990, del 13 de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran, i, supletòriament, pels preceptes d'aquesta Llei, els quals mai no poden ésser interpretats en perjudici de l'ús de l'aranès.

CAPÍTOL I L'ÚS INSTITUCIONAL

Article 8. La publicació de les normes

1. Les lleis que aprova el Parlament de Catalunya es publiquen, en edicions simultànies en català i en castellà, en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya. Correspon al Parlament de fer-ne la versió oficial castellana. 2. La publicació en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, si escau, de les disposicions generals i les resolucions normatives del Govern, de l'Administració i les institucions de la Generalitat i de les administracions locals de Catalunya es fa en edicions simultànies en català i en castellà.

Article 9. La llengua de les administracions de Catalunya

1. La Generalitat, les administracions locals i les altres corporacions públiques de Catalunya, les institucions i les empreses que en depenen i els concessionaris de llurs serveis han d'emprar el català en llurs actuacions internes i en la relació entre ells. També l'han d'emprar normalment en les comunicacions i les notificacions adreçades a persones físiques o jurídiques residents en l'àmbit lingüístic català, sens perjudici del dret dels ciutadans i ciutadanes a rebre-les en castellà si ho demanen. 2. El Govern de la Generalitat ha de regular, mitjançant

disposicions reglamentàries, l'ús del català en les activitats administratives de tots els òrgans de la seva competència. 3. Les corporacions locals i les universitats han de regular l'ús del català en l'àmbit de les competències respectives, d'acord amb el que disposa l'apartat 1. També l'han de regular, en aquest mateix sentit totes les altres corporacions públiques.

Article 10. Els procediments administratius

1. En els procediments administratius tramitats per l'Administració de la Generalitat, per les administracions locals i per les altres corporacions de Catalunya s'ha d'emprar el català, sens perjudici del dret dels ciutadans i ciutadanes a presentar documents, a fer manifestacions i, si ho sol liciten, a rebre notificacions en castellà. 2. L'Administració ha de lliurar a les persones interessades que ho sol licitin, en la llengua oficial demanada, una testimoniança traduïda d'allò que els afecta. La sol·licitud de traducció no pot comportar cap perjudici o despesa al sol·licitant ni retards en el procediment ni suspendre'n la tramitació i els terminis establerts.

Article 11. La capacitació lingüística del personal al servei de les administracions de Catalunya

1. El personal al servei de les administracions, les corporacions i les institucions públiques de Catalunya ha de tenir un nivell de coneixement adequat i suficient de les dues llengües oficials, tant en l'expressió oral com en l'escripta, que el faci apte per desenvolupar les funcions pròpies del seu lloc de treball. 2. Per a fer efectiu el que disposa l'apartat 1, el Govern de la Generalitat ha de garantir l'ensenyament del català al personal al servei de l'Administració de la Generalitat, de les corporacions locals, de les universitats públiques i de l'Administració de Justícia de Catalunya i fomentar mesures de reciclatge d'aquest personal. 3. En el procés de selecció per a accedir a places de personal de l'Administració de la Generalitat, de l'Administració local i de l'administració i els serveis de les universitats, inclòs el personal laboral, s'ha d'acreditar el coneixement de la llengua catalana, tant en l'expressió oral com en l'escripta, en el grau adequat a les funcions de les places de què es tracti, en els termes establerts en la legislació de la funció pública.

Article 12. L'Administració de l'Estat

1. Són vàlides les actuacions administratives dels òrgans i els ens de l'Administració de l'Estat, tant les orals com les escrites, fetes a

Catalunya en qualsevol de les dues llengües oficials, sense necessitat de traducció. 2. Tothom pot relacionar-se, oralment i per escrit, amb l'Administració de l'Estat a Catalunya en la llengua oficial que esculli i a ésser atès, i no se li pot exigir cap mena de traducció.

Article 13. Les actuacions judicials

1. Són vàlides les actuacions judicials, tant les orals com les escrites, fetes en qualsevol de les dues llengües oficials, sense necessitat de traducció. 2. Tothom té dret a relacionar-se, oralment i per escrit, amb l'Administració de justícia en la llengua oficial que esculli i a ésser atès, i no se li pot exigir cap mena de traducció. 3. Tothom qui ho sol liciti ha de rebre en la llengua oficial demanada les testimoniances de les sentències i els actes resolutoris que l'afecten, sense retards per raó de llengua. 4. El que disposen els apartats 1, 2 i 3 és aplicable també als tribunals eclesiàstics i als arbitrals. 5. En la provisió de places del personal al servei de l'Administració de justícia dependent de la Generalitat s'ha d'aplicar el que disposa l'article 11, d'acord amb la normativa específica corresponent, en els termes que s'han d'establir per reglament.

Article 14. Els documents públics

1. Són vàlids els documents públics atorgats en qualsevol de les dues llengües oficials. 2. Els documents públics s'han de redactar en la llengua oficial que esculli l'atorgant, o, si n'hi ha més d'un, en la llengua que acordin. Si no hi ha acord pel que fa a la llengua, l'escriptura o el document s'ha de redactar en totes dues llengües oficials. 3. Abans de redactar el document, s'ha de preguntar explícitament als atorgants quina llengua escullen; en cap cas la tria de l'una o de l'altra, no ha de comportar retard en la redacció i l'autorització del document. Si no s'escull expressament la llengua, el document es redacta en català. 4. Els fedataris públics han de lliurar en castellà o en català, segons que ho sol liciti la persona interessada, les còpies i les testimoniances, i han de traduir, quan calgui, els respectius documents i matrius, sota llur responsabilitat. En la nota de la matriu i al peu de la còpia ha de constar el fet de la traducció, però no cal protocol litzar-la. 5. Els despatxos dels fedataris públics han d'estar en condicions d'atendre els ciutadans i ciutadanes en qualsevol de les dues llengües oficials i han de comptar amb personal que en tingui un coneixement adequat i suficient per exercir les funcions pròpies del seu lloc de treball.

Article 15. Els documents civils i mercantils

1. La llengua no és requisit de forma dels documents privats. Per tant, són vàlids els redactats en qualsevol idioma, sense perjudici de les traduccions que les lleis civils, mercantils o processals exigeixin per a executar-los, en el cas que l'idioma no sigui oficial a Catalunya. 2. Els documents privats, contractuals o no, qualsevol que en sigui la naturalesa, redactats en qualsevol de les dues llengües oficials a Catalunya són vàlids i no requereixen cap traducció per exigir-ne judicialment o extrajudicialment el compliment en l'àmbit territorial de Catalunya. 3. Els documents a què es refereix l'apartat 2 s'han de redactar en la llengua oficial que les parts acordin. Nogensmenys, si es tracta de contractes d'adhesió, normats, contractes amb clàusules tipus o amb condicions generals, s'han de redactar en la llengua que escullin els consumidors i consumidoras i han d'estar a disposició immediata dels clients i clientes en exemplars separats en català i en castellà. 4. Són vàlids els títols valor de tota mena, inclosos els que representen accions de societats mercantils, redactats en qualsevol de les dues llengües oficials. 5. Els xecs, els pagarés, els talonaris i altres documents oferts per les entitats financeres a llurs clients i clientes han d'ésser redactats, si més no, en català.

Article 16. Els convenis col·lectius de treball

1. Són vàlids els convenis col·lectius de treball redactats en qualsevol de les dues llengües oficials. 2. Els convenis col·lectius de treball s'han de redactar en la llengua oficial que acorden les parts, o si no hi ha acord, en les dues llengües oficials i en exemplars separats.

Article 17. Els registres públics

1. Són vàlids els assentaments registrats fets en qualsevol de les dues llengües oficials. 2. En tots els registres públics de Catalunya, llevat dels que tenen només caràcter administratiu, els assentaments s'han de fer en la llengua oficial en què és redactat el document o en què es fa la manifestació. Si el document és bilingüe, es fan en la llengua indicada per qui el presenta al registre. 3. Els registradors han de lliurar les certificacions en la llengua oficial emprada en la petició. 4. Les oficines dels registres han d'estar en condicions d'atendre els ciutadans i ciutadanes en qualsevol de les dues llengües oficials i han de comptar amb personal que en tingui un coneixement adequat i suficient que el faci apte per exercir les funcions pròpies del seu lloc de treball. 5. S'ha de garantir que a l'oficina del registre es pugui fer amb immediatesa i fiabilitat, oralment o per escrit, la interpretació i la traducció de qualsevol assentament a la llengua oficial sol·licitada per la persona interessada. 6. Els formularis i altres impresos que estiguin a disposició

del públic a les oficines dels Registres han d'ésser redactats, almenys, en català.

CAPÍTOL II L'ONOMÀSTICA

Article 18. La toponímia

1. Els topònims de Catalunya tenen com a única forma oficial la catalana, d'acord amb la normativa lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans, excepte els de la Vall d'Aran, que tenen l'aranesa. 2. La determinació de la denominació dels municipis i les comarques es regeix per la legislació de règim local. 3. La determinació del nom de les vies urbanes i els nuclis de població de tota mena correspon als ajuntaments, i la dels altres topònims de Catalunya correspon al Govern de la Generalitat, incloses les vies interurbanes, sigui quina en sigui la dependència. 4. Les denominacions a què es refereixen els apartats 2 i 3 són les legals a tots els efectes i la retolació s'hi ha d'acordar. Correspon al Govern de la Generalitat de reglamentar la normalització de la retolació pública, respectant en tots els casos les normes internacionals que han passat a formar part del dret intern.

Article 19. L'antroponímia

1. Els ciutadans i ciutadanes de Catalunya tenen dret a l'ús de la forma normativament correcta en català de llurs noms i cognoms i a incloure la conjunció i entre els cognoms. 2. Les persones interessades poden obtenir la constància de la forma normativament correcta en català de llurs noms i cognoms en el Registre Civil, qualsevol que en sigui la data de la imposició, per simple manifestació a la persona encarregada, amb aportació dels documents que n'acreditin la correcció lingüística, els quals s'han d'establir per reglament. 3. Aquesta norma és aplicable als noms i als cognoms aranesos respecte a la normativa lingüística aranesa.

CAPÍTOL III L'ENSENYAMENT

Article 20. La llengua de l'ensenyament

1. El català, com a llengua pròpia de Catalunya, ho és també de l'ensenyament, en tots els nivells i les modalitats educatius. 2. Els centres d'ensenyament de qualsevol grau han de fer del català el vehicle d'expressió normal en llurs activitats docents i administratives, tant les internes com les externes.

Article 21. L'ensenyament no universitari

1. El català s'ha d'utilitzar normalment com a llengua vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament no universitari. 2. Els infants tenen dret a rebre el primer ensenyament en llur llengua habitual, ja sigui aquesta

el català o el castellà. L'Administració ha de garantir aquest dret i posar els mitjans necessaris per a fer-lo efectiu. Els pares o els tutors poden exercir-lo en nom de llurs fills instant que s'apliqui. 3. L'ensenyament del català i del castellà han de tenir garantida una presència adequada en els plans d'estudi, de manera que tots els infants, qualsevol que sigui llur llengua habitual en iniciar l'ensenyament, han de poder utilitzar normalment i correctament les dues llengües oficials al final de l'educació obligatòria. 4. En l'ensenyament postobligatori l'administració educativa ha de fomentar polítiques de programació i docència que garanteixin perfeccionar el coneixement i l'ús de les dues llengües per tal que tots els joves adquireixin el bagatge instrumental i cultural propi d'aquests ensenyaments. 5. L'alumnat no ha d'ésser separat en centres, grups classe diferents per raó de la seva llengua habitual. 6. Hom no pot expedir el títol de graduat en educació secundària a cap alumne que no acrediti que té els coneixements orals i escrits de català i de castellà propis d'aquesta etapa. 7. L'acreditació del coneixement del català no pot ésser exigida en el cas d'alumnes que han estat dispensats d'aprendre'l durant l'ensenyament o una part d'aquest, o que han cursat l'ensenyament obligatori fora del territori de Catalunya, en les circumstàncies que el Govern de la Generalitat ha d'establir per reglament. 8. L'alumnat que s'incorpori tardanament al sistema educatiu de Catalunya ha de rebre un suport especial i addicional d'ensenyament del català.

Article 22. L'ensenyament universitari

1. En els centres d'ensenyament superior i universitari, el professorat i l'alumnat tenen dret a expressar-se en cada cas, oralment o per escrit, en la llengua oficial que prefereixin. 2. El Govern de la Generalitat, les universitats i les institucions d'ensenyament superior, en l'àmbit de les respectives competències, han d'adoptar les mesures pertinents per tal de garantir i fomentar l'ús de la llengua catalana en tots els àmbits de les activitats docents, no docents i de recerca, incloses les lectures de tesis doctorals i la realització d'oposicions. 3. Les universitats han d'oferir cursos i altres mitjans adequats perquè l'alumnat i el professorat perfeccionin la comprensió i el coneixement de la llengua catalana. 4. Les universitats poden, en cas necessari, establir criteris específics d'ús lingüístic en les activitats relacionades amb compromisos internacionals.

Article 23. La formació permanent i els ensenyaments de règim especial

1. En la programació de cursos de formació permanent d'adults és preceptiu l'ensenyament del català i del castellà. 2. En els centres d'ensenyament de règim especial d'idiomes és preceptiu oferir l'ensenyament de les dues llengües oficials. 3. En els centres

d'ensenyament de règim especial dependents de la Generalitat en què no s'ensenya llengua s'han d'oferir cursos de llengua catalana als alumnes que en tinguin un coneixement insuficient.

Article 24. El professorat

1. El professorat dels centres docents de Catalunya de qualsevol nivell de l'ensenyament no universitari ha de conèixer les dues llengües oficials i ha d'estar en condicions de poder fer-ne ús en la tasca docent. 2. Els plans d'estudi per als cursos i els centres de formació del professorat han d'ésser elaborats de manera que l'alumnat assoleixi la plena capacitat en les dues llengües oficials, d'acord amb les exigències de cada especialitat docent. 3. El professorat dels centres d'ensenyament universitari de Catalunya ha de conèixer suficientment les dues llengües oficials, d'acord amb les exigències de la seva tasca docent. Aquesta norma no és aplicable al professorat visitant i a altres casos anàlegs. Correspon a les universitats d'establir els mecanismes i els terminis pertinents per al compliment d'aquest precepte.

CAPÍTOL IV ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ I LES INDÚSTRIES CULTURALS

Article 25. Els mitjans de radiodifusió i televisió públics

1. En els mitjans de radiodifusió i de televisió gestionats per la Generalitat i per les corporacions locals de Catalunya la llengua normalment emprada ha d'ésser la catalana. En aquest marc, els mitjans dependents de les corporacions locals poden tenir en compte les característiques de llur audiència. 2. Sens perjudici de l'aplicació del que disposen els apartats 1 i 5 de l'article 26, els mitjans a què fa referència l'apartat 1 de l'article present han de promoure les expressions culturals de Catalunya, especialment, les que es produeixen en llengua catalana. 3. La Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ha de garantir la programació regular d'emissions radifòniques i televisives en aranès per a la Vall d'Aran. 4. El Govern de la Generalitat ha de facilitar la recepció correcta a Catalunya de les televisions d'altres territoris que emeten en llengua catalana.

Article 26. Els mitjans de radiodifusió i televisió de concessió

1. Sense perjudici de l'aplicació de la llei 8/1996, de 5 de juliol, de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable, les entitats a què fa referència la llei esmentada han de garantir que com a mínim el cinquanta per cent del temps d'emissió de programes de

producció pròpia de qualsevol mena i dels altres teleserveis que ofereixin sigui en llengua catalana. 2. El que disposa l'apartat 1 s'aplica també als concessionaris de televisions de gestió privada d'àmbit territorial de Catalunya. 3. Les emissores de radiodifusió de concessió atorgada per la Generalitat han de garantir que com a mínim el cinquanta per cent del temps d'emissió sigui en llengua catalana, bé el Govern de la Generalitat, atenent les característiques de llur audiència, pot modificar per reglament aquest percentatge. 4. El Govern de la Generalitat ha d'incloure l'ús de la llengua catalana en percentatges superiors als mínims establerts com un dels criteris en l'adjudicació de concessions d'emissores de televisió per ones terrestres, de canals de televisió distribuïda per cable i de les emissores de radiodifusió. 5. Les emissores de radiodifusió i de televisió han de garantir que en la programació de música cantada hi hagi una presència adequada de cançons produïdes per artistes catalans i que com a mínim el vint-i-cinc per cent sigui de cançons interpretades en llengua catalana o en aranès. 6. Les emissores a què fa referència a aquest article que emeten o distribueixen per a la Vall d'Aran han de garantir una presència significativa de l'aranès en llur programació.

Article 27. Els mitjans de comunicació escrits

1. En els mitjans de comunicació i en les publicacions periòdiques editades per la Generalitat i per les corporacions locals la llengua normalment emprada ha d'ésser la catalana. 2. El Govern de la Generalitat ha de fomentar i pot subvencionar les publicacions periòdiques de difusió general redactades totalment o majoritàriament en català. 3. El Govern de la Generalitat i les corporacions locals han de fomentar i poden subvencionar les publicacions periòdiques d'àmbit local o comarcal redactades totalment o majoritàriament en català. 4. L'atorgament de les subvencions a què fan referència els apartats 2 i 3 ha de seguir criteris objectius de difusió, comercialització i ús del català, dins les previsions pressupostàries i sota control parlamentari o dels plens de les corporacions locals.

Article 28. Les indústries culturals i les arts de l'espectacle

1. El govern de la Generalitat ha d'afavorir, estimular i fomentar: a) La creació literària i científica en català, la difusió dins i fora de l'àmbit lingüístic propi i la traducció a altres llengües d'obres literàries i científiques en català, i la traducció al català d'obres escrites en altres idiomes. b) L'edició, la distribució i la difusió de llibres i les publicacions periòdiques en català. c) La producció cinematogràfica en català i el doblatge i la subtitulació en català de pel·lícules d'expressió

original no catalana, i la distribució, en qualsevol format, i l'exhibició d'aquests productes. d) La producció, la distribució i la difusió d'enregistraments sonors i de material audiovisual en català. e) La producció i la representació de les arts de l'espectacle en català. f) La creació, la interpretació i la difusió de música cantada en català. g) La producció, l'edició i la distribució de material escrit i auditiu en llengua catalana destinat a persones invidents, i una oferta cultural bàsica, en català, per aquest mateix sector. h) Qualsevol altre manifestació cultural pública en català. 2. Totes les mesures que s'adoptin per a fomentar l'ús del català en les indústries culturals i d'altres s'han d'aplicar amb criteris objectius, sense discriminacions i dins les previsions pressupostàries. 3. Per tal de garantir una presència significativa de la llengua catalana en l'oferta cinematogràfica, el Govern de la Generalitat pot establir per reglament quotes lingüístiques de pantalla i de distribució per als productes cinematogràfics que es distribueixin i s'exhibeixin doblats o subtitulats en una llengua diferent de l'original. Les quotes establertes per a les produccions cinematogràfiques doblades o subtitulades en català no poden excedir el cinquanta per cent de l'oferta de distribuïdors i exhibidors en còmput anual i s'han de fonamentar en criteris objectius. La regulació corresponent s'ha de fer en el marc de la Llei de l'Estat 17/1994, del 8 de juny, de protecció i foment de la cinematografia, i segons el règim que aquesta estableix.

Article 29. Les indústries de la llengua i la informàtica

El govern de la Generalitat ha d'estimular i fomentar amb mesures adequades: a) La investigació, la producció i la comercialització de tota mena de productes en català relacionats amb les indústries de la llengua, com ara els sistemes de reconeixement de veu, de traducció automàtica i similars o altres de possibles d'acord amb els avenços tecnològics. b) La producció, la distribució i la comercialització dels programaris informàtics, dels jocs d'ordinador, de les edicions digitals i de les obres multimèdia en llengua catalana, i la traducció, si escau, d'aquests productes al català. c) La presència de productes i d'informacions en català a les xarxes telemàtiques d'informació.

CAPÍTOL V L'ACTIVITAT SOCIOECONÒMICA

Article 30. Les empreses públiques

1. Les empreses públiques de la Generalitat i de les corporacions locals, i també les seves empreses concessionàries quan gestionen o exploten el servei concedit, han d'emprar normalment el català en llurs actuacions i documentació internes i en la retolació, en les instruccions d'ús, en

l'etiquetatge i en l'embalatge dels productes o els serveis que produeixin o ofereixin. 2. Les empreses a què fa referència l'apartat 1 han d'emprar normalment el català en les comunicacions i les notificacions, incloses les factures i els altres documents de tràfic, adreçades a persones residents en l'àmbit lingüístic català, sens perjudici del dret dels ciutadans i ciutadanes a rebre-les en castellà, o si és el cas en català, si ho demanen.

Article 31. Les empreses de servei públic

1. Les empreses i les entitats públiques o privades que ofereixen serveis públics, com ara les de transport, de subministraments, de comunicacions i d'altres, han d'emprar, almenys, el català en la retolació i en les comunicacions megafòniques. 2. Les comunicacions i les notificacions escrites adreçades a persones residents a Catalunya per les empreses i les entitats a que fa referència l'apartat 1, incloses les factures i els altres documents de tràfic, s'han de fer almenys en català, sens perjudici del dret dels ciutadans i ciutadanes a rebre-les en castellà si ho demanen. 3. El que disposa l'apartat 2 en relació amb les factures i els altres documents de tràfic s'entén sens perjudici de la competència de l'Estat per organitzar els serveis esmentats quan els presta directament o per mitjà de les seves empreses i entitats.

Article 32. L'atenció al públic

1. Les empreses i els establiments dedicats a la venda de productes o a la prestació de serveis que desenvolupen llur activitat a Catalunya han d'estar en condicions de poder atendre els consumidors i consumidoras quan s'expressin en qualsevol de les llengües oficials a Catalunya. 2. El govern de la Generalitat ha de promoure, amb mesures adequades, l'increment de l'ús del català en l'àmbit a què es refereix l'apartat 1. 3. La senyalització i els cartells d'informació general de caràcter fix i els documents d'oferta de serveis per a les persones usuàries i consumidoras dels establiments oberts al públic han d'ésser redactats, almenys, en català. Aquesta norma no s'aplica a les marques, als noms comercials i als rètols emparats per la legislació de propietat industrial. Article 33. Les empreses concertades o subvencionades Les empreses que han subscrit un concert o un conveni de col·laboració amb la Generalitat o amb les corporacions locals de Catalunya, o són beneficiàries d'ajuts o subvencions d'aquestes, han d'utilitzar, almenys, el català en la retolació, en els avisos i en la documentació adreçats al públic, com a mínim quan estiguin vinculats a l'objecte de l'ajut o el conveni.

Article 34. La informació als consumidors i consumidores

1. Les dades que figuren en l'etiquetatge i en l'embalatge i les instruccions d'ús dels productes que es distribueixen en l'àmbit territorial de Catalunya poden figurar en català, en castellà o en qualsevol llengua de la Unió Europea. 2. Les dades obligatòries i les informacions voluntàries addicionals que figuren en l'etiquetatge de productes catalans que gaudeixen de denominació d'origen, de denominació comarcal o de denominació de qualitat i dels productes artesanals que es distribueixen en l'àmbit territorial de Catalunya han d'ésser necessàriament, com a mínim, en català. 3. El govern de la Generalitat ha de regular per reglament la informació a les persones consumidores i usuàries de sectors determinats així com l'etiquetatge i les instruccions d'ús dels productes industrials o comercials que es distribueixen en l'àmbit territorial de Catalunya, d'una manera especial els dels productes alimentaris envasats, els perillosos, els tòxics, i també el tabac, per garantir-hi la presència progressiva del català seguint els principis d'aquesta llei, de les normes de la Unió Europea i de la resta de l'ordenament jurídic.

Article 35. La publicitat

1. En la publicitat institucional de la Generalitat i de les administracions locals, de llurs empreses públiques o concessionàries i de les altres institucions i corporacions catalanes de dret públic feta en l'àmbit territorial de Catalunya, s'ha d'utilitzar de manera general el català. 2. El Govern de la Generalitat i els ens locals han d'afavorir, estimular i fomentar amb mesures adequades l'ús del català en la publicitat, especialment la de la via pública, amb l'objectiu que sigui la llengua d'ús normal del sector.

Article 36. L'activitat professional i laboral

1. El Govern de la Generalitat i els col·legis professionals han de fomentar l'ús del català en les activitats professionals. 2. El Govern de la Generalitat ha d'estimular i fomentar l'ús del català als centres de treball, en les relacions laborals i en els convenis col·lectius, pactes d'empresa i contractes de treball i ha de promoure la participació directa dels sindicats i les organitzacions empresarials per assolir aquest objectiu. 3. Els convenis col·lectius de treball i els pactes d'empresa podran contenir clàusules lingüístiques orientades a fomentar el coneixement del català dels treballadors i a garantir-ne l'ús als centres de treball i en els contractes laborals, fulls de salaris i tota altra documentació. El Govern de la Generalitat haurà d'estimular que els convenis col·lectius

incorporin aquestes clàusules. 4. Els rètols i les informacions als treballadors de caràcter fix i que continguin text han de constar a l'interior dels centres laborals adreçats a les persones que hi treballen han de figurar, almenys, en català.

CAPÍTOL VI L'IMPULS INSTITUCIONAL

Article 37. Les mesures de foment

1. El govern de la Generalitat ha d'afavorir, estimular i fomentar l'ús del català en les activitats laborals, professionals, mercantils, publicitàries, culturals, associatives, esportives, lúdiques i de qualsevol altra mena. 2. El Govern de la Generalitat i les corporacions locals, en l'àmbit de les respectives competències, han de fomentar la imatge pública i l'ús del català i poden establir bonificacions i exempcions fiscals per als actes relacionats amb la normalització i el foment de l'ús de la llengua catalana.

Article 38. Els centres de suport

1. El Govern de la Generalitat, d'acord amb les corporacions locals, ha de crear i subvencionar centres dedicats a fomentar el coneixement, l'ús i la divulgació del català, en especial allà on ho exigeixi la situació sociolingüística. Aquests centres de suport depenen del Consorci per a la Normalització Lingüística, el qual actua com a òrgan de desplegament de les polítiques territorials de normalització. 2. Els centres a què fa referència l'apartat 1 han de comptar amb els mitjans humans i materials suficients per a l'exercici de llurs funcions.

Article 39. Les mesures de planificació

1. El govern de la Generalitat s'ha de dotar d'instruments de planificació lingüística general consistents en programes periodificats, per tal d'establir els objectius i les mesures més convenients en cada moment i avaluar-ne els resultats. L'elaboració dels instruments de planificació ha d'ésser concertada amb els diversos agents i col·lectius implicats, i s'han de tenir en compte els principis de participació, simplificació i eficàcia. 2. El Govern de la Generalitat ha d'elaborar un mapa sociolingüístic de Catalunya, que ha d'ésser revisat cada cinc anys, per tal d'adequar a la realitat la seva acció de política lingüística i, alhora, per a valorar la incidència de les actuacions fetes. 3. El Govern de la Generalitat ha d'informar cada any al Parlament de les actuacions de política lingüística i dels resultats obtinguts en el marc dels instruments a què fan referència els apartats 1 i 2.

DISPOSICIONS ADDICIONALS

PRIMERA. Col laboració amb altres institucions i entitats

1. Sens perjudici de l'aplicació d'aquesta Llei, el govern de la Generalitat ha de vetllar per aconseguir la generalització de l'ús del català, en un marc de col laboració amb la Unió Europea, l'Administració de l'Estat, el Consell General del Poder Judicial i les empreses públiques i privades d'àmbit estatal, europeu o internacional, especialment les de serveis i les de radiodifusió i televisió. 2. El Govern de la Generalitat ha de vetllar per la presència del català en els mitjans de comunicació d'abast estatal, europeu i internacional.

SEGONA. Convenis de col laboració amb institucions d'altres territoris de llengua catalana 1. La Generalitat ha de promoure acords, convenis i tractats amb les comunitats autònomes aragonesa, balear i valenciana i amb els Estats andorrà, francès i italià per a fomentar l'intercanvi cultural entre territoris i comunitats de parla catalana i la coordinació i la cooperació entre comunitats o entre Estats en matèria de política lingüística, per a assegurar, amb les mesures adequades la promoció, ús i protecció de la llengua catalana i per obtenir-ne la generalització i extensió del coneixement i ús en tot l'àmbit lingüístic, amb respecte per a totes les variants. 2. La Generalitat, per tal d'afavorir un espai català de comunicació, ha de promoure la difusió i la recepció dels mitjans de comunicació en llengua catalana.

TERCERA. Projecció exterior

1. El Govern de la Generalitat ha de vetllar per la projecció de la llengua i la cultura catalanes fora del seu àmbit lingüístic, principalment en el món acadèmic i de la recerca, i també en les institucions de la Unió Europea i les seves polítiques. Per a l'acompliment d'aquest objectiu, la Generalitat pot participar en un organisme comú als territoris de llengua catalana. 2. El Govern de la Generalitat ha de facilitar la difusió i l'aprenentatge del català a les comunitats catalanes de l'exterior, en els termes que resulten de la Llei 18/1996, del 27 de desembre, de relacions amb les comunitats catalanes de l'exterior.

QUARTA. Grafia normativa dels noms i els cognoms catalans

La substitució dels noms i de les grafies normativament incorrectes per les correctes dels cognoms, establerta per l'article 19, es regeix pel procediment fixat per l'article 2 de la Llei de l'Estat 17/1977, del 4 de gener, sobre reforma de l'article 54 de la Llei del registre civil, o la

normativa equivalent que la substitueixi.

CINQUENA. Garanties de compliment

Aquesta Llei no preveu sancions per als ciutadans. Tanmateix: a) L'incompliment dels preceptes de l'article 26 es considera incompliment de les condicions essencials de la concessió, al qual s'ha d'aplicar el règim sancionador que estableix la Llei 8/1996, del 5 de juliol, de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable, i per les lleis de l'Estat 31/1987, del 18 de desembre, d'ordenació de les telecomunicacions, i 25/1994, del 12 de juliol, per la qual s'incorpora a l'ordenament jurídic espanyol la Directriu 89/552/CEE. b) L'incompliment dels preceptes dels articles 15, 30, 31 i 32.3 imputable a les empreses i les entitats concernides es considera una negativa injustificada a satisfer les demandes dels consumidors i consumidoras, a la qual s'ha d'aplicar el règim sancionador que estableix la Llei 1/1990, del 8 de gener, sobre la disciplina del mercat i de defensa dels consumidors i dels usuaris.

SISENA. Les dotacions econòmiques

En els pressupostos de la Generalitat s'han de fer les consignacions necessàries per dur a terme les actuacions i adoptar les mesures derivades de l'execució d'aquesta Llei amb els mitjans i els recursos suficients, amb una atenció especial al cost d'un sistema educatiu plurilingüe, d'una administració en règim de doble oficialitat i de la difusió cultural en una llengua d'àmbit restringit, i tenint en compte també les necessitats objectives de distribució territorial i sectorial.

SETENA. Funcions de vigilància i impuls

La Generalitat ha de vetllar perquè la normativa i l'actuació administrativa dels altres poders públics de l'Estat respectin els principis de l'ordenament constitucional i estatutari i d'aquesta Llei, i ha d'impulsar la modificació legislativa de les normes estatals que siguin un obstacle per a l'ús del català en tots els àmbits o limitin la plena igualtat lingüística dels ciutadans i ciutadanes.

VUITENA. Règim de la Funció Pública

Els preceptes d'aquesta llei vinculen el personal al servei de l'Administració d'acord amb les normes reguladores de la Funció Pública.

DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

PRIMERA. Les normes d'usos lingüístics

Les normes d'usos lingüístics a què fa referència l'article 9.3 han d'ésser aprovades en el termini màxim de dos anys comptats des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

SEGONA. L'adaptació empresarial

1. Les empreses i les entitats afectades per aquesta Llei tenen un termini de dos anys per a adaptar-se al que disposen l'article 15 i les disposicions del capítol V. Aquest termini serà de cinc anys per als empresaris autònoms. 2. En un termini de cinc anys o, si és superior, el que en resulti de la data de caducitat, poden continuar en el mercat els productes i els serveis a què fa referència l'article 34 sense complir les normes lingüístiques relatives a l'etiquetatge.

TERCERA. Les emissores de radiodifusió i televisió

Els articles 25 i 26 s'apliquen a les emissores els títols habilitants de les quals correspon d'atorgar a la Generalitat i que es concedeixen o es renoven després de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

DISPOSICIONS FINALS

PRIMERA. Modificació de la Llei 8/1987, del 15 d'abril

1. Es modifiquen els articles 5 de la Llei 8/1987, del 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, que queda redactat de la manera següent: "Article 5. "1. El català és la llengua pròpia de l'Administració local de Catalunya i, per tant, ha d'ésser la llengua d'ús normal i general en les seves activitats. "2. Tots els ciutadans i ciutadanes tenen dret a escollir la llengua oficial amb què es relacionen amb els ens locals, i aquests tenen el deure correlatiu d'atendre'ls en la llengua escollida, en els termes establerts per la Llei de política lingüística"

2. Es modifica l'article 294.2 de la Llei 8/1987, del 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, que queda redactat de la manera següent: "Article 294.2 "D'acord amb llurs ofertes d'ocupació pública, les entitats locals han de seleccionar el personal per mitjà de convocatòria pública i dels sistemes de concurs, oposició i concurs oposició lliures, en els quals han de quedar garantits els principis d'igualtat, de mèrit, de capacitat i de publicitat. En el procés de selecció, s'ha d'acreditar el coneixement del

català i en els ens locals de la Vall d'Aran també de l'aranès, tant en l'expressió oral com en l'escripta, en el grau adequat a les funcions pròpies de les places de què es tracti."

3. Es modifica l'article 310.2 de la Llei 8/1987, del 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, que queda redactat de la manera següent: "Article 310.2 "Els ens locals de Catalunya han d'incloure el requisit del coneixement oral i escrit del català en les bases de la convocatòria del concurs per a proveir llocs de treball reservats a funcionaris i funcionàries de l'Administració local amb habilitació de caràcter estatal."

SEGONA. Desplegament reglamentari

S'autoritza el Govern de la Generalitat per a dictar les disposicions reglamentàries necessàries per a desplegar i aplicar aquesta Llei.

TERCERA. Substitució i vigència de normes

1. La Llei 7/1983, del 18 d'abril, de normalització lingüística a Catalunya, resta substituïda pels preceptes d'aquesta Llei, sens perjudici que, en tot allò que no hi resulti contradictori, passi a formar part de la tradició jurídica catalana. 2. Són vigents, en allò que no s'oposi a aquesta Llei, i sens perjudici de la modificació reglamentària que se'n pugui fer, les disposicions dictades per a desplegar la Llei 7/1983. 3. Són vigents, en allò que no s'oposi a aquesta Llei, els preceptes de la Llei 3/1993, del 5 de març, de l'Estatut del consumidor, i les normes dictades per a desplegar-los.

Per tant, ordeno que tots els ciutadans als quals sigui d'aplicació aquesta Llei cooperin al seu compliment i que els tribunals i les autoritats als quals pertorqui la facin complir.

Palau de la Generalitat, 7 de gener de 1998

Jordi Pujol President de la Generalitat

DECRETO

161/2002, de 11 de junio, sobre la acreditación del conocimiento del catalán y el aranés en los procesos de selección de personal y de provisión de puestos de trabajo de las administraciones públicas de Cataluña.

El artículo 3 del Estatuto de autonomía de Cataluña proclama que la lengua propia de Cataluña es el catalán y que los idiomas catalán y castellano son oficiales en Cataluña.

Del principio que el catalán es la lengua propia, el artículo 2 de la Ley 1/1998, de 7 de enero, de política lingüística, se deriva, entre otros efectos, que es la lengua de las instituciones de Cataluña, y en especial de la Administración de la Generalidad, la Administración local, las universidades y las demás corporaciones públicas. De acuerdo con el artículo 9 de la misma Ley, las citadas instituciones, entre otras, deben emplear el catalán en sus actuaciones internas y en la relación entre ellas, como también lo deben emplear normalmente en las comunicaciones y notificaciones dirigidas a personas físicas o jurídicas residentes en el ámbito lingüístico catalán. Por otro lado, el artículo 2 de la Ley 16/1990, de 13 de julio, sobre el régimen especial de Era Val d'Aran, y el artículo 7 de la Ley de política lingüística establecen el régimen jurídico del aranés, modalidad de la lengua occitana, propia de Era Val d'Aran, donde también tiene la consideración de lengua oficial.

Del principio de doble oficialidad resulta que las administraciones, las corporaciones y las instituciones públicas de Cataluña deben garantizar la necesaria capacitación y habilitación lingüísticas de todo su personal, que debe tener un nivel de conocimiento adecuado y suficiente de las dos lenguas oficiales, tanto en la expresión oral como en la escrita, que lo haga apto para desarrollar las funciones propias de su puesto de trabajo.

El conocimiento del castellano se acredita ordinariamente por medio de la titulación oficial que resulta de los diferentes niveles de la educación obligatoria y, considerando que su enseñanza está garantizada en todo el Estado y lo ha estado históricamente sin ninguna interrupción, no es necesario prever ningún sistema especial para acreditar su conocimiento en los procesos de selección de personal y de provisión de puestos de trabajo de la Administración, salvo que puedan acceder a ellos personas que no tengan la nacionalidad española.

Para el catalán, en cambio, la exclusión legal de su enseñanza en la escuela hasta el curso 1978-1979 y la lentitud del proceso de su incorporación al sistema educativo, que sólo fue plenamente efectiva a partir de 1983, comportan la existencia de un sector aún importante de la población de Cataluña y de otras tierras de habla catalana que se vio impedido legalmente de aprenderlo. Por otro lado la condición abierta de la sociedad catalana hace que se incorporen a ella de manera constante personas que no lo han podido estudiar en sus lugares de origen porque allí no se enseña. Por estos motivos es necesario prever un sistema para acreditar su conocimiento por parte del personal al servicio de las administraciones públicas de Cataluña de acuerdo con la Sentencia del Tribunal Constitucional 46/1991, de 28 de febrero, que reconoció la constitucionalidad de la exigencia del conocimiento de catalán al personal que opta para acceder a ellas, a fin de que éste pueda usar el catalán de acuerdo con el carácter de lengua propia y oficial y garantizar plenamente el derecho de la ciudadanía a optar por una u otra lengua oficial en su relación con la Administración.

El artículo 11 de la Ley 1/1998, de 7 de enero, de política lingüística; los artículos 294.2, 302.2 y 310.2 de la Ley 8/1987, de 15 de abril, municipal y de régimen local de Cataluña, y los artículos 42, 74 y 62 de la Ley de la función pública de la Administración de la Generalidad de Cataluña, Texto

único aprobado por el Decreto legislativo 1/1997, de 31 de octubre, hacen referencia a la capacitación lingüística en la selección del personal y la provisión de puestos de trabajo.

El Gobierno ha considerado conveniente desarrollar mediante una disposición reglamentaria los preceptos legales citados anteriormente. En este sentido, el presente Decreto tiene por objeto regular los criterios de valoración del conocimiento del catalán y del aranés, tanto en la expresión oral como en la escrita, en los procesos de selección de personal y de provisión de puestos de trabajo de las administraciones públicas de Cataluña, con criterios objetivos de proporcionalidad.

Este Decreto unifica y sistematiza la normativa anterior, adopta los mismos criterios que se aplican desde 1991 tanto en la Administración de la Generalidad como en las otras administraciones catalanas e incorpora la experiencia de los últimos diez años. Su ámbito de aplicación se extiende a todo el personal al que es de aplicación la legislación relativa a la función pública de la Generalidad de Cataluña, respetando la autonomía de las corporaciones locales y de las universidades.

Al objeto de dar la máxima claridad a la normativa aplicable en cada caso, el Decreto, después de establecer unos principios generales (artículos 1 a 3), regula de forma separada la acreditación del conocimiento de catalán en los procesos de selección de personal funcionario y de personal laboral (artículos 4 a 6), en las convocatorias de provisión de puestos de trabajo mediante concurso (artículos 7 y 8) y concursos de cambio de destino de personal laboral (artículos 9 y 10). Los artículos 12 a 14 determinan los niveles de conocimientos de catalán que deben acreditarse con carácter general, con pleno respeto a la autonomía de los entes locales y de las universidades, y el artículo 15 hace referencia a la acreditación del conocimiento del aranés.

Las principales novedades introducidas por este Decreto en la normativa precedente son:

- a) El nivel de conocimiento de catalán que es necesario acreditar para cada puesto de trabajo queda determinado con carácter general de acuerdo con los grupos de titulación previstos en la legislación sobre función pública y la normativa laboral que sea de aplicación.
- b) La manera básica de acreditar dicho conocimiento es haberlo acreditado en la enseñanza obligatoria, lo que resulta de la certificación de que se ha cursado de forma oficial en Cataluña la materia de lengua catalana de enseñanza obligatoria y se ha obtenido el título que corresponde después de 1992, expedida por cualquier instituto de educación secundaria público en la forma que determina la Dirección General de Ordenación e Innovación Educativa. También podrá acreditarse, en cualquier caso, por medio de los certificados de referencia de la Dirección General de Política Lingüística o de los títulos, diplomas y certificados que son considerados equivalentes por orden del consejero o consejera de Cultura de acuerdo con el Decreto 152/2001, de 29 de mayo, sobre evaluación y certificación de conocimientos de catalán. La prueba de catalán será un medio supletorio para cuando no se esté en posesión de los citados certificados aunque se establecen múltiples supuestos de exención que facilitan el acceso de la ciudadanía a la función pública.
- c) Se exime de la prueba de catalán al personal que acredite haberla superado para acceder a otro puesto de la misma administración.
- d) De acuerdo con el nuevo sistema de certificaciones de catalán, se gradúa cuidadosamente el grado de conocimiento de catalán del personal, que en cada caso es el adecuado a sus funciones.
- e) Se establece una equivalencia entre los títulos de la enseñanza reglada no universitaria y los certificados que regula el Decreto 152/2001, de 29 de mayo, sobre evaluación y certificación de conocimientos de catalán.

El Decreto hace referencia también al conocimiento del aranés, de acuerdo con la Ley 16/1990, de 13 de julio, sobre régimen especial de Era Val d'Aran, y en lo que respecta al personal al servicio de las entidades locales, con el artículo 294.2 de la Ley 8/1987, de 15 de abril, municipal y de régimen local de Cataluña, de acuerdo con la redacción dada por el apartado 2 de la disposición final primera de la Ley 1/1998, de 7 de enero, de política lingüística.

De acuerdo con el dictamen de la Comisión Jurídica Asesora, a propuesta de la consejera de Gobernación y Relaciones Institucionales y del consejero de Cultura, y de acuerdo con el Gobierno,

Decreto:

Artículo 1

Objeto

El objeto de este Decreto es regular los criterios de valoración de los conocimientos del catalán y del aranés en los procesos de selección de personal y de provisión de puestos de trabajo de las administraciones públicas de Cataluña.

Artículo 2

Ámbito de aplicación

2.1 El ámbito de aplicación de este Decreto se extiende al personal al servicio de la Administración de la Generalidad, de las corporaciones locales y de la administración y servicios de las universidades, al personal de sus entidades autónomas, al personal de los consorcios en los que participa mayoritariamente cualquiera de estas instituciones y al resto de personal al que es de aplicación la legislación relativa a la función pública de la Generalidad de Cataluña a que se refiere el artículo 2 de la Ley de la función pública de la Administración de la Generalidad de Cataluña, Texto único aprobado por el Decreto legislativo 1/1997, de 31 de octubre, en los términos previstos en el citado artículo.

2.2 Este Decreto es de aplicación supletoria al personal docente del Departamento de Enseñanza, que se rige por el Decreto 244/1991, de 28 de octubre, sobre el conocimiento de las dos lenguas oficiales para la provisión de puestos de trabajo docentes de los centros públicos de enseñanza no universitaria de Cataluña que dependen del Departamento de Enseñanza.

Artículo 3

Principio general

3.1 En los procesos de selección de personal y de provisión de puestos de trabajo debe acreditarse el conocimiento de la lengua catalana, tanto en la expresión oral como en la escrita, en el grado adecuado a las funciones propias de las plazas de que se trate.

3.2 Este conocimiento se acredita:

a) Las personas que lo han hecho en la enseñanza obligatoria, con la presentación de alguno de los títulos a los que hace referencia la disposición adicional 1 con los requisitos que establece y determina la Dirección General de Ordenación e Innovación Educativa.

b) Cualquier persona, con la presentación de un certificado de conocimiento de catalán expedido por la Dirección General de Política Lingüística de acuerdo con el Decreto 152/2001, de 29 de mayo, sobre evaluación y certificación de conocimientos de catalán, o de uno de los demás títulos, diplomas y certificados que son considerados equivalentes por orden del consejero o consejera de Cultura.

3.3 También puede acreditarse con la superación de una prueba específica de conocimientos de lengua catalana, cuya realización debe ser prevista por las bases de las convocatorias de los procesos selectivos con carácter obligatorio y eliminatorio. La calificación de la prueba debe ser de apto o no apto.

Artículo 4

Selección de personal funcionario y de personal laboral fijo

4.1 En los procesos de selección de personal funcionario y de personal laboral fijo, las personas aspirantes deben acreditar el nivel de conocimiento de la lengua catalana, tanto en la expresión oral como en la escrita, que establezcan las bases de la correspondiente convocatoria, de la manera que prevé el artículo 3 y de acuerdo con los niveles que prevé el artículo 12, sin perjuicio de las exenciones que establece el artículo 5.

4.2 Las bases de las convocatorias deben prever el nombramiento de una persona que asesore al órgano encargado de la selección, con voz y sin voto, nombrada por el órgano competente en materia de política lingüística. Así mismo, pueden prever que el tribunal del proceso selectivo o el órgano técnico de selección pueda solicitar el asesoramiento de personas expertas en materia lingüística, que han de colaborar con la persona nombrada para asesorar al órgano de selección en la valoración de la prueba de conocimientos de la lengua catalana.

4.3 Las bases de las convocatorias pueden facultar al tribunal del proceso selectivo o al órgano técnico de selección para que disponga que las personas aspirantes deban realizar en catalán una prueba o más de entre las pruebas de carácter obligatorio que establece la convocatoria.

Cuando la convocatoria nombre a más de un tribunal o de un órgano selectivo, estos deben ponerse de acuerdo para aplicar lo previsto en el párrafo anterior de manera idéntica para todas las personas aspirantes.

Artículo 5

Exenciones en los procesos de selección

Están exentas de la acreditación de conocimientos de lengua catalana en los procesos de selección de personal funcionario y de personal laboral fijo, teniendo en cuenta los niveles que prevé el artículo 12:

a) Las personas aspirantes que con la posesión del título exigido como requisito específico de participación en la convocatoria acrediten, con este mismo título, que tienen el nivel de conocimientos exigido o superior, teniendo en cuenta la disposición adicional 1 y el Decreto 152/2001, de 29 de mayo, sobre evaluación y certificación de conocimientos de catalán.

b) Las personas aspirantes que hayan participado y obtenido plaza en procesos anteriores de selección de personal para acceder a la misma administración, en los que hubiera establecida una

prueba de catalán del mismo nivel o superior, o que hayan superado la citada prueba en otros procesos de la misma oferta pública de empleo.

Artículo 6

Selección de personal interino y laboral temporal

6.1 En las convocatorias de selección de personal interino y de personal laboral temporal, las personas aspirantes deben acreditar el conocimiento de la lengua catalana, tanto en la expresión oral como en la escrita, en los mismos términos que los establecidos en este Decreto para el personal funcionario y el personal laboral fijo, respectivamente.

6.2 No obstante lo anterior, cuando, de acuerdo con la normativa aplicable, se nombre a personal interino o se contrate a personal laboral temporal directamente, puede eximirse del deber de acreditar el nivel correspondiente de conocimientos de lengua catalana.

Artículo 7

Provisión de puestos de trabajo de funcionarios

7.1 En las convocatorias de provisión de puestos de trabajo mediante concurso general de méritos y capacidades debe valorarse como mérito el conocimiento de la lengua catalana del nivel correspondiente al que se exige para acceder al grupo de titulación al que pertenecen los puestos convocados, de acuerdo con los niveles previstos en el artículo 12.

Si la convocatoria admite personal procedente de administraciones en las que no es de aplicación el presente Decreto, las bases deben prever que dicho personal debe acreditar el nivel de conocimientos de catalán que se prevé para el acceso al cuerpo, la escala o la categoría profesional correspondiente, sin perjuicio de que también se le valore como mérito. En el caso de las personas aspirantes que no puedan acreditar documentalmente la posesión del nivel exigido, el órgano evaluador debe valorar con carácter eliminatorio los conocimientos de catalán mediante las pruebas necesarias.

7.2 Las convocatorias de concursos específicos de méritos y capacidades y de libre designación deben prever, como requisito de participación en la convocatoria, la posesión del nivel correspondiente de conocimientos de lengua catalana, de acuerdo con los niveles que establece el artículo 12.

En el caso de que las personas aspirantes no tengan el certificado acreditativo del nivel exigido, o del que eximiría de una prueba del mismo nivel, la junta de méritos y capacidades del concurso o el órgano convocante deben evaluar, mediante una prueba, estos conocimientos en relación con el puesto de trabajo a proveer.

7.3 Las bases de las convocatorias de concursos generales de méritos y capacidades que admitan personal procedente de administraciones en las que no es de aplicación el presente Decreto, las de concursos específicos y las de libre designación deben prever que la junta de méritos y capacidades del concurso o el órgano convocante debe solicitar el asesoramiento del órgano competente en materia de política lingüística para evaluar que las personas aspirantes tienen los conocimientos de catalán establecidos.

7.4 Cuando se trate de puestos de trabajo clasificados en dos grupos de nivel de titulación para cuya ocupación se exigen diferentes niveles de conocimiento de la lengua catalana, cuando sea procedente, las bases de las convocatorias deben establecer el nivel inferior de conocimiento.

Artículo 8

Exenciones en las convocatorias de concurso específico y de libre designación

Están exentas de la acreditación de conocimientos de lengua catalana en las convocatorias de concurso específico y de libre designación, teniendo en cuenta los niveles que prevé el artículo 12:

- a) Las personas aspirantes que con la posesión del título exigido para la participación en la convocatoria acrediten, con este mismo título, que tienen el nivel de conocimientos exigido o superior, teniendo en cuenta la disposición adicional 1 y el Decreto 152/2001, de 29 de mayo, sobre evaluación y certificación de conocimientos de catalán.
- b) Las personas aspirantes que hayan participado y obtenido destino en convocatorias anteriores de concurso específico o de libre designación o de selección de personal en la misma administración, en las que estuviera establecida una prueba de catalán del mismo nivel o superior.

Artículo 9

Concursos de cambio de destino de personal laboral

9.1 En los concursos de cambio de destino para la provisión de puestos de trabajo de personal laboral fijo debe valorarse como mérito el conocimiento de la lengua catalana del nivel que las bases de las convocatorias exijan para ocupar los puestos de trabajo convocados, de acuerdo con los niveles que establece el artículo 12.

9.2 No obstante lo anterior, las bases de las convocatorias pueden prever que la posesión de un determinado nivel de catalán sea requisito para participar.

Si la convocatoria admite personal procedente de administraciones en las que no es de aplicación el presente Decreto, las bases deben prever que dicho personal debe acreditar el nivel de conocimientos de catalán que se prevé para el acceso al grupo, categoría profesional y, en su caso, especialidad correspondiente, sin perjuicio de que también se le valore como mérito.

En el caso de que no pueda acreditarse documentalmente la posesión del nivel previsto como requisito de participación de acuerdo con los dos párrafos anteriores, el órgano técnico de evaluación debe evaluar, mediante una prueba, estos conocimientos en relación con el puesto de trabajo a proveer.

9.3 Cuando, de acuerdo con el apartado 2, la convocatoria establezca el requisito de conocimiento del catalán para todas las personas aspirantes o para las procedentes de administraciones en las que no es de aplicación el presente Decreto, las bases deben prever que el órgano técnico de evaluación debe solicitar el asesoramiento del órgano competente en materia de política lingüística para evaluar si las personas aspirantes tienen los conocimientos de catalán establecidos.

Artículo 10

Exenciones en los concursos de cambio de destino

En los concursos de cambio de destino, quedan exentas de la acreditación de conocimientos de lengua catalana, teniendo en cuenta los niveles que prevé el artículo 12:

- a) Las personas que con la posesión del título exigido como requisito específico de participación en la convocatoria acrediten, con este mismo título, que tienen el nivel de conocimientos exigido o superior, teniendo en cuenta la disposición adicional 1 y el Decreto 152/2001, de 29 de mayo, sobre evaluación y certificación de conocimientos de catalán.
- b) Las personas que hayan participado y obtenido un puesto de trabajo en convocatorias anteriores de concursos de cambio de destino, o de selección de personal en la misma administración, en que estuviera establecida una prueba de catalán del mismo nivel o superior.

Artículo 11

Valoración de conocimientos de catalán superiores a los exigidos

En todas las convocatorias objeto de este Decreto, las bases pueden prever la valoración como mérito de un nivel de conocimientos de lengua catalana superior al exigido como requisito de participación, o de conocimientos de lenguaje de especialidad, en función de la relevancia de la competencia lingüística de los puestos de trabajo de que se trate.

Artículo 12

Niveles de conocimiento

El nivel de conocimientos o de la prueba de catalán exigido debe basarse en las habilidades lingüísticas de las pruebas de la Dirección General de Política Lingüística, de acuerdo con los grupos de titulación previstos en la legislación sobre función pública y en la normativa laboral que sea de aplicación, según la siguiente relación:

- a) Personal del grupo A que realiza tareas especializadas de redacción, corrección, asesoramiento o planificación lingüísticos: conocimientos de nivel superior de catalán (certificado D).
- b) Personal de los grupos A, B, C y D: conocimientos de nivel de suficiencia de catalán (certificado C). No obstante lo anterior, en relación con el personal de los grupos C y D, el anexo especifica los cuerpos o escalas funcionariales y las categorías laborales de la Generalidad que requieren conocimientos de nivel intermedio de catalán (certificado B) o conocimientos de nivel elemental de catalán (certificado A elemental).

Para determinados colectivos de personal de los grupos A y B, con carácter excepcional y mediante la relación de puestos de trabajo, oído el órgano competente en materia de política lingüística de la Administración de la Generalidad que ha de emitir preceptivamente un informe razonado, pueden requerirse conocimientos de nivel intermedio de catalán (certificado B) adecuados a las características del puesto de trabajo y a las funciones a desarrollar.

Las entidades locales y las universidades, oído el órgano competente en materia de política lingüística de la respectiva entidad o universidad que debe emitir preceptivamente un informe razonado, pueden determinar sus cuerpos o escalas funcionariales, categorías laborales y puestos de trabajo que requieran conocimientos de nivel intermedio de catalán (certificado B) o conocimientos de nivel elemental de catalán (certificado A elemental). Mientras no se determine el nivel de

conocimientos requerido, dicho personal debe tener los conocimientos de lengua catalana previstos en el párrafo anterior.

c) Personal del grupo E: el personal de administración de este grupo debe tener conocimientos de nivel intermedio de catalán (certificado B). El personal de oficios de este grupo debe tener conocimientos de nivel básico de catalán (certificado A básico).

Las entidades locales y las universidades, oído el órgano competente en materia de política lingüística de la respectiva entidad o universidad que debe emitir preceptivamente un informe razonado, pueden determinar sus cuerpos o escalas funcionariales, categorías laborales y puestos de trabajo del grupo E que requieran conocimientos de nivel elemental de catalán (certificado A elemental) o de nivel básico de catalán (certificado A básico). Mientras no se determine el nivel de conocimientos requerido, dicho personal del grupo E debe tener los conocimientos de lengua catalana previstos en el párrafo anterior.

Artículo 13

Certificados, diplomas, acreditaciones y títulos

13.1 Los certificados que producen la exención de la realización de la prueba de conocimientos de catalán, la valoración como mérito, o que acrediten la posesión del nivel de conocimientos de catalán cuando este es un requisito de participación en las convocatorias son los certificados de referencia de la Dirección General de Política Lingüística que regula el Decreto 152/2001, de 29 de mayo, de evaluación y certificación de conocimientos de catalán; los títulos, diplomas y certificados que son considerados equivalentes por orden del consejero o consejera de Cultura, y los títulos que constan en la disposición adicional 1 del presente Decreto.

13.2 Corresponde al Consejo General de Aran determinar los certificados, diplomas, acreditaciones y títulos a que se refiere el apartado 1, en relación con el aranés.

Artículo 14

Cursos selectivos, formación y perfeccionamiento

14.1 Los cursos selectivos y las fases de formación pueden incorporar enseñanzas de catalán que consoliden o aumenten los niveles previstos como requisito, o del lenguaje de especialidad.

14.2 Para el desarrollo adecuado de los puestos ocupados por colectivos específicos, y también si lo requiere el funcionamiento eficiente de los servicios, pueden establecerse con carácter obligatorio cursos u otros sistemas de formación y perfeccionamiento en lengua catalana o en el lenguaje de especialidad correspondiente.

Artículo 15

El aranés

15.1 En lo que respecta al personal del Consejo General de Aran y de las corporaciones locales de este territorio, lo que establece este Decreto debe entenderse referido al conocimiento del catalán y del aranés.

15.2 Las convocatorias de la Generalidad y la Diputación de Lleida que prevean la provisión de plazas específicamente destinadas a Era Val d'Aran deben prever como requisito el conocimiento del aranés para estas plazas en los supuestos en que resulte procedente para hacer efectivo lo que dispone el artículo 2.2 de la Ley 16/1990, de 13 de julio, sobre el régimen especial de Era Val d'Aran.

15.3 La Administración de la Generalidad, en colaboración con el Consejo General de Aran, debe garantizar la enseñanza del aranés al personal al servicio de la Generalidad destinado a Era Val d'Aran y fomentar su conocimiento. Con esta finalidad, si lo requiere el funcionamiento eficiente de los servicios, pueden establecerse con carácter obligatorio cursos de aranés u otros sistemas de formación o perfeccionamiento de su conocimiento.

Disposiciones adicionales

—1 Equivalencia entre los títulos de la enseñanza reglada no universitaria y los certificados de la Dirección General de Política Lingüística

A los efectos del presente Decreto, se establecen las siguientes equivalencias entre los títulos de la enseñanza reglada no universitaria expedidos por el Departamento de Enseñanza y los certificados de referencia de la Dirección General de Política Lingüística:

- a) Los títulos de graduado escolar (EGB) y de técnico auxiliar (FP1) obtenidos a partir del mes de enero de 1992, siempre que se haya cursado toda la EGB y la FP1 en Cataluña y se haya cursado de forma oficial la materia de lengua catalana en la totalidad de dichos estudios, son equivalentes al certificado de nivel intermedio de catalán (nivel B).
- b) Los títulos de bachiller (BUP) y de técnico especialista (FP2) obtenidos a partir del mes de enero de 1992, siempre que se haya cursado toda la EGB y el BUP o la FP1 y la FP2 en Cataluña y se haya cursado de forma oficial la materia de lengua catalana en la totalidad de dichos estudios, son equivalentes al certificado de nivel de suficiencia de catalán (nivel C).
- c) El título de graduado en educación secundaria (ESO), siempre que se hayan cursado en Cataluña al menos tres cursos cualesquiera de primaria y toda la ESO y se haya cursado de forma oficial la materia de lengua catalana en la totalidad de dichos estudios mínimos, es equivalente al certificado de nivel de suficiencia de catalán (nivel C).
- d) El título de bachiller (LOGSE), siempre que se hayan cursado en Cataluña al menos tres cursos cualesquiera de primaria y cinco cursos cualquiera entre la ESO y el bachillerato y se haya cursado de forma oficial la materia de lengua catalana en la totalidad de dichos estudios mínimos, es equivalente al certificado de nivel de suficiencia de catalán (nivel C).

En todos los casos debe acreditarse que se ha cursado de forma oficial en Cataluña la materia de lengua catalana en la totalidad de dichos estudios mediante una certificación expedida a instancia de la persona interesada por cualquier instituto de educación secundaria público, y en la forma que determina la Dirección General de Ordenación e Innovación Educativa.

—2 Personal estatutario

Las referencias que hace este Decreto al personal funcionario se entienden hechas igualmente al personal estatutario de acuerdo con su legislación específica.

—3 Empresas públicas

Las entidades sujetas a la Ley 4/1985, de 29 de marzo, del estatuto de la empresa pública catalana, no incluidas en el ámbito de aplicación del artículo 2, deben adoptar las medidas necesarias para garantizar el conocimiento del catalán del personal que contraten, de acuerdo con criterios de valoración de conocimientos similares a los de este Decreto.

—4 Empresas y entidades concesionarias y concertadas

4.1 Las bases para la concesión administrativa y las reguladoras del concierto con empresas y entidades deben prever el conocimiento del catalán al menos por parte del personal que se relacione con el público de acuerdo con criterios de valoración de conocimientos similares al de este Decreto.

4.2 Las obligaciones de las empresas y entidades privadas que se desprenden del apartado 1 se refieren a las actividades vinculadas al objeto de la concesión o del concierto.

—5 Acceso de ciudadanos y ciudadanas de nacionalidad extranjera

5.1 Los ciudadanos y las ciudadanas de los estados miembros de la Unión Europea que quieran acceder a la función pública y a los puestos de trabajo dentro del ámbito de aplicación de este Decreto están sujetos a él y deben acreditar el conocimiento del catalán y del castellano de acuerdo con el artículo 6 del Decreto 389/1996, de 2 de diciembre, por el que se regula el acceso de los ciudadanos de los estados miembros de la Unión Europea a la función pública de la Administración de la Generalidad.

Lo que establece el párrafo anterior se aplica también a las personas a las que, de acuerdo con la legislación vigente, les son de aplicación en Cataluña las mismas condiciones de acceso a los puestos de trabajo públicos que a los ciudadanos y ciudadanas de los estados miembros de la Unión Europea.

5.2 También están sujetos a él y deben acreditar el conocimiento del catalán y del castellano los ciudadanos y ciudadanas no comunitarios que, el amparo del artículo 10.2 de la Ley 4/2000, de 11 de enero, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social, participen en los procesos de selección de personal laboral dentro del ámbito de aplicación de este Decreto.

Disposiciones transitorias

—1 Procesos de selección de personal y de provisión de puestos de trabajo en curso

Los procesos de selección de personal y de provisión de puestos de trabajo que estén convocados en el momento de la entrada en vigor del presente Decreto se regirán íntegramente por la normativa anterior, incluso en lo que respecta al nivel de conocimientos de catalán.

—2 Órgano competente en materia de política lingüística

Mientras las entidades locales o las universitarias no hayan determinado el órgano competente en materia de política lingüística lo será, a los efectos del presente Decreto, la Dirección General de Política Lingüística, que lo es en todo caso para la Administración de la Generalidad de Cataluña. Se excluyen las entidades locales integradas en el Consorcio para la Normalización Lingüística, para las que será competente, a falta de determinación expresa, el centro de normalización lingüística en el que están integradas, y las universidades que tienen constituido un servicio de lengua catalana, para las que será competente dicho servicio.

Disposiciones finales

—1 Modificación del Decreto 14/1994, de 8 de febrero

1.1 Se modifica el apartado 1 del artículo 2 del Decreto 14/1994, de 8 de febrero, por el que se regula la exigencia del conocimiento del catalán en los concursos para la provisión de puestos de trabajo de los entes locales de Cataluña reservados a personal funcionario con habilitación de carácter estatal, que queda redactado de la siguiente manera:

"1. En las bases del concurso los entes locales deben establecer que las personas concursantes deberán acreditar el conocimiento de la lengua catalana mediante el certificado de nivel de suficiencia de catalán (nivel C) o alguno de los títulos, diplomas o certificados que son considerados equivalentes por la orden del consejero o consejera de Cultura que prevé la disposición adicional del Decreto 152/2001, de 29 de mayo, sobre evaluación y certificación de conocimientos de catalán."

1.2 Se suprime el anexo del Decreto 14/1994, de 8 de febrero, por el que se regula la exigencia del conocimiento del catalán en los concursos para la provisión de puestos de trabajo de los entes locales de Cataluña reservados a personal funcionario con habilitación de carácter estatal.

—2 Adición de un artículo al Decreto 107/1987, de 13 de marzo

Se adiciona un artículo 24 al Decreto 107/1987, de 13 de marzo, por el que se regula el uso de las lenguas oficiales por parte de la Administración de la Generalidad de Cataluña, con este contenido:

"Artículo 24

"La lengua vehicular de todos los cursos selectivos, de la formación y del perfeccionamiento del personal al servicio de la Administración de la Generalidad de Cataluña debe ser normalmente la catalana."

—3 Derogación de un apartado del artículo 14 del Reglamento general de provisión de puestos de trabajo y promoción profesional de los funcionarios de la Administración de la Generalidad de Cataluña

Se deroga el apartado f) del artículo 14.1 del Reglamento general de provisión de puestos de trabajo y promoción profesional de los funcionarios de la Administración de la Generalidad de Cataluña, aprobado por el Decreto 123/1997, de 13 de mayo.

—4 Autorización para modificar el anexo

Se autoriza al consejero o consejera de Gobernación y Relaciones Institucionales, oído el órgano competente en materia de política lingüística, para modificar, mediante orden, el anexo de este Decreto.

Barcelona, 11 de junio de 2002

Jordi Pujol

Presidente de la Generalidad de Cataluña

Núria de Gispert i Català

Consejera de Gobernación y Relaciones

Institucionales

Jordi Vilajoana i Rovira

Consejero de Cultura

Anexo

A. Cuerpos de personal funcionario y categorías profesionales o laborales de la Generalidad de Cataluña correspondientes a los grupos C y D que requieren conocimientos de nivel intermedio de catalán (certificado B)

A.I. Grupo C:

A.I.1. Personal funcionario:

Cuerpo de técnicos especialistas:

Analistas de laboratorio

Delineantes

Servicios penitenciarios

Cuerpo de bomberos de la Generalidad: escala técnica.

A.I.2. Categorías profesionales o laborales:

Oficialía industrial de 1ª en general (equivalente a FP2)

Técnico/a especialista FP2

Especialista de oficios diversos

Conductor/a (carnet C)

Operador/a de maquinaria pesada

Auxiliar técnico/a

Práctico/a topógrafo/a

Guarda 1ª de reserva de fauna

Vigilante de explotación

Analista

Delineante

Responsable de almacén (antiguo encargado/a de almacén)

Subgobernante/a de centros de 2ª

Contramaestre

Responsable de comedor de 2ª

Jefe/a de equipo

Técnico/a especialista de centros de disminuidos psíquicos

Contable

Patrón/a maquinista de embarcación

Práctico/a de edición cartográfica

Práctico/a de dibujo digital

Guarda mayor fluvial

Inspector/a revisor/a de maquinaria

Buceador/a

Encargado/a

Guarda mayor de reserva de fauna

Gobernante/a de centros de 2ª

Subgobernante/a de centros de 1ª

Director/a de comedor (centros de 2ª)

Técnico/a (artes gráficas, cocinero/a, informático/a, ITV, etc., excepto administrativo/a)

Operador/a fotogramétrico/a

Delineante superior

Contable superior

Analista de laboratorio

Controlador/a pecuario/a

Gobernante/a de centros de 1ª

Encargado/a general

Director/a de comedor (centros de 1ª)

Conductor/a especial (permiso E)

Operador/a de edición cartográfica

Operador/a de dibujo digital

Vigilante técnico/a de explotación de carreteras

Técnico/a especialista de mantenimiento de helicóptero

Controlador/a de suministros

Técnico/a ortopédico/a

A.II Grupo D:

A.II.1. Personal funcionario:

Cuerpo de auxiliares técnicos:

Auxiliares de clínica

Auxiliares de laboratorio

Servicios penitenciarios

Cuerpo de agentes rurales

Cuerpo de bomberos de la Generalidad: escala básica

Cuerpo de mozos de escuadra: escala básica.

B. Categorías profesionales o laborales de la Generalidad de Cataluña correspondientes al grupo D que requieren conocimientos de nivel elemental de catalán (certificado A elemental)

Oficialía de todas las categorías

Personal de servicios especializados o que realizan trabajos propios de oficio

Motorista

Ayudante/a de laboratorio (auxiliar de laboratorio)

Velador/a

Conductor/a (carnet B2)

Conductor/a de vehículos

Guardamuelles

Guarda fluvial

Guarda de reserva de fauna

Analista de 2ª

Vigilante de obras

Almacenador/a

Auxiliar sanitario/a

Auxiliar de enfermería

Auxiliar ortopédico/a

Trabajador/a familiar

Vigilante auxiliar de explotación

Gobernante/a

Albañil

Calefactor/a fogonero/a

Carpintero/a

Cosedor/a

Electricista

Lampista

Fotógrafo/a

Jardinero/a

Mecánico/a

Peluquero/a

Operador/a de máquina de imprimir

Pintor/a

Tapicero/a

(02.144.148)